

Προσωρινά Γραφεία
Πατησίων 26 - Αθήναι

“Η Τέχνη”

Εικονογραφημένη

ΑΠΟ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

ΜΗΛΟΣ — Αδάμες

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ Ι ΙΟΥΝΙΟΥ 1925 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 14 III III III

ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

Υστερα από αρκετά χρόνια ελπίζουμε κατά την παρούσαν θερινήν θεατρικὴν περιόδον νὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία καὶ θαυμάσωμεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν διακεκοιμένην comédienne Ροζαλίαν Νίκα.

Δὲν λέγομεν ὅτι καὶ εἰς κάθε ἄλλο θεατρικὸν εἶδος δὲν θὰ ἀπέσπα τὴν ἀμέριστον ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν μας

ἡ κ. Ροζ. Νίκα, πλὴν ἐκεῖ πού κυριολεκτικὰ τὴν προσορίζει ἡ ἀληθινὴ Τέχνη, ἐκεῖ πού ἀναμφισβητήτως εἶναι ἀσύγκριτος, ἐκεῖ πού ἀγωνιστῶς τὴν περιμένουν οἱ εὐλαβεῖς φίλοι τοῦ θεάτρου, εἶναι τὸ δράμα.

Δὲν θὰ ἴσκει ὁ χώρος ὀλοκλήρων τευχῶν τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» διὰ νὰ ἀναγραφοῦν οἱ θρίαμβοι, καὶ αἱ ἐξαιρετικαὶ κρίσεις τῶν ἀσθηροτέρων κριτικῶν.

«ΕΛΛ. Τ.»

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Amor, quando fioria
Mia speme, e' l guidardon d'ogni mia fede,
Tolta m' è quella ond' attendea marcede !
(Πετράρχης. Ballata in moste di Madonna Laura)

Ἦτανε χειμῶνας τοῦ 1909... Ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι παιγνίδιζε ἀπὸ ἑνωρὶς μὲ τὶς φλόγες τῆς δυναμῶντας ποῦ καὶ ποῦ στὸ παιγνίδι τῆς ἐκεῖνο ἀπάνου, τὸ θαμπὸ φῶς τῆς μικρῆς κάμαράς μου, ἐν ᾧ ἔξω ἡ βροχὴ συνεχῶς, διαπεραστικὴ καὶ ψιλή, ἔξοριζε ἀπὸ τοὺς δρόμους τὸ κάθε διαβάτη καὶ τὸ βαρὺ τῆς βραδιάς ἐκείνης σκοτάδι ἀπλωνόντανε ἀκόμα βαρύτερο στὴν λουομένη πόλι, δίνοντας μου ἔτσι νὰ νοιώσω πὺδ ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τῆς μεσαιωνικῆς αὐτῆς ἱστορίας.

Τὸ βαρὺ ἐκεῖνο χειμωνιάτικο βράδυ, ἐννοιωθα νὰ ξυπνοῦνε στὴ σκέψι μου ὅλο καὶ ἡ πὺδ παραδόξες ἱστορίες πού οἱ Δόγηδες τοῦ περασμένου καιροῦ γνώρισαν νὰ πλέξουν στὴν ἀκρὴ ἐκείνη τῆς Ἀδριατικῆς καὶ στὰ ἤρεμα νερὰ τῆς Laguna γι' αὐτὸ καὶ προσπάθησα νὰ κλειστῶ στὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ ζητήσω ἀνάσα τῶν συναισθημάτων πού ἀθέλητα μου ξυπνοῦσε τὸ βράδυ ἐκεῖνο στὴν ψυχὴ μου, στὴν μελέτη, σβύνον-

τας ἔτσι τὴν ἀγωνία πού μὲ κατεῖχε καὶ πού δυνάμωνε, λές, τὴν λαχτάρα τοῦ μισεμοῦ μου.

Τραβήχτηκα τότε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ μὲ τὸν Cauzoniere τοῦ Πετράρχη στὰ χέρια, ἄρχισα ὄχι, ὅπως θὰ θέλα τὴν μελέτην ἀλλὰ τὸ ξεφύλλισμα καὶ τὸ διάβασμα τοῦ ποιητῆ γιὰτὶ ἐκεῖνο τὸ κλάμμα του γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Λάουρας ἐδυνάμωνε στὴν ψυχὴ μου τὸν πόνο κ' ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν κάθε φροντίδα μου γιὰ τὴν μελέτην ξυπνόντας τώρα στὸν ἐσωτερικό μου ἄνθρωπο ὄχι πιά ξένες βαρεῖες ἱστορίες, μὰ τὶς πὺδ πονεμένες μου ἀναμνήσεις.

O mé il bel viso ! Oimé il soave sguardo !

Καὶ παρακάτου χωρὶς τέλος :

Oimé ! terra è falto il suo viso,
Che solea far del cielo
e del ben di la su fede fra noi ! ...

Ἀθέλητά μου ἔτσι καὶ πιστεύοντας πῶς μελετῶ, ἐδιάβαζα ἀχόρταγα γιὰ ὥρες ὀλόκληρες τὸν Πετράρχη, ἐν ᾧ ἡ νύχτα ἔξω ἀπλωνότανε βαρεῖα καὶ τσουχτερὴ σὰν τὲς λίγες ἐκεῖνες νύχτες πού μπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ στὰ βορῖνα κλίματα.

Κ' ἐδιάβαζα... Ἐδιάβαζα τώρα τὴν ballata ἐκείνη πού στὴν ἀρχὴ τῶν ἀναμνήσεών μου αὐτῶν

μεταφέρω, όταν το βουγγιτό της καμπάνας του Αγίου Μάρκου πού κτυπούσε τες ώρες, ξεπέρασε τή νοτιομένη ατμόσφαιρα και τήν βαρεία σιωπή του δωματίου μου και έφθασε στήν άκοή μου κάμνοντάς με ν' άφίσω τó διάβασμα εκείνο τής άγωνίας και νά προσέξω στες ώρες.

Εκείνο τó βουγγιτό τής καμπάνας όσον μετρούσε τόν χρόνο και σβυνότανε μαζί με άλλες τόσες στιγμές τής ζωής μου στό σκοτάδι του περασμένου, έννοιωσα σαν κάτι νά ξύπναγε στή ψυχή μου σ' έπίλογο του θλιμμένου διαβάσματός μου, γι' αυτό άφου άφισα τó κεφάλι νά πέση μέσα στα δύο μου χέρια, παραδόθηκα σέ σκέψεις πολύ άλαργόνες μά πού για μένα ήτανε και θάναι πάντοτε νομές.

Και εκεί όπου ήμουνα έτσι πεσμένος μου φάνηκε όπως τó βουγγιτό εκείνο τής καμπάνας ξετύλιγε στά μάτια τής ψυχής μου μια δλόκληρη περασμένη ζωή όπως τó κάθε δειλινό του καλοκαιριού ξετυλίγει τ' άγέρι στό πέρασμά του, τó πράσινο μυστήριο του κάμπου στήν κορφή άπ' τά στάχια.

Και σ' άτέλειωτο εκείνο ξεδίπλωμα τής ζωής πού θαρροΰσα σβυμένη και δέν άφινε τóρα τήν ψυχή μου νά ξεσπάση σέ βαρύ καρδιοχτύπι, έβλεπα νά προβάλλη ή αΐτη πάντοτε άγαπημένη μορφή της και μου φαινότανε πως θά άκουα τή φωνή της, κρίζοντας τó όνομά μου!

Έτσι πλημμυρισμένος από άτέλειωτα του έσωτερικού μου άνθρώπου δάκρυα, έννοιωσα τες δυνάμεις μου νά με άφίνουν και τά δεκαοχτώ μου τότε χρόνια, αδύνατα νά συγκρατήσουν τόν πόνο μου γι' αυτό και άφισα τήν ψυχή μου νά ξεσπάση σέ δάκρυα αναμένα.

Τά δάκρυα μου εκείνα τά δεχόντανε ή σελίδες του Πετράρχη, σελίδες πού ήτανε τó ίδιο ποτισμένες με δάκρυα; γιατί μέσα σέ δαΰτες έκλαιπε τόν πόνο του για τó χαμό τής Λάουρας.

Κ' έτσι, εν ό' εκεί μπροστά μου έκλεγε ο ποιητής τήν πεθαμμένη άγάπη τής ώραίας του, εγώ έκλεγα τó βράδυ εκείνο τής ξενιτειάς μου, τήν πεθαμμένη άγάπη τής μάνας.

Μ. Άγιορείτης

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΕΝΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

[Άφιερϋνται εις τ έν κ. Ν. Λάσκα ρην ύπó τοϋ έν Άμερικη άντα ποκριτοϋ μας κ. Χ. Ταβουλαρίδη]

Ο Αυτοκράτωρ Θεός, ός στερεΐται και του έπιουσίου.

Άπό τó έν Άμερικη Έλληνικόν Θέατρον—περι του όποιου έκτενή περιγραφήν θά δημοσιεύσω προσεχώς—έχω συλλέξει μερικά ώραία έπεισόδια του κύκλου μας, τά όποια θά δημοσιεύσω εύχαρίστως διά τους έν Άθήνας άγαπητούς μου Έλληνας ήθοποιούς και διά τόν θεατροϊστοριοδίφην μας κ. Ν. Λάσκαραν. Και αρχίζω σήμερα από τήν «Σύλληψιν του Αυτοκράτορος Θεοφίλου».

Τó έπεισόδιον τοϋτο έλαβε χώραν τόν Άπρίλιον του 1923 εις τήν πόλιν «Κλήβελανδ» τής Πολιτείας «Όχάιο» και εις τó Θέατρον «Moose Hall». Είς εκ των έν Άμερικη Έλλήνων θιασαρχών εινε και κάποιος όνομαζόμενος Πέτρος Κοτοπούλης, άγνωστός βέβαια εις όλους σας, όπως και εις έμέ, γνωστός όμως έν Άμερικη ως εξαδελφος τής... Κας Μαρίκας Κοτοπούλης, όπως ο ίδιος άρέσκειται να αυτοτιμολοφείται... Ο θιασάρχης λοιπόν οϋτος, τή συμμετοχή και άλλων ήθοποιών και έρασιτεχνών, έπρόκειτο να

παίξη εις τήν πόλιν Κλήβελανδ τήν «Κασιανήν» τó γνωστόν έργον του άειμνήστου Κυριακού. Μεταξϋ των κυρίων, όστινες ύπεδύοντο τά διάφορα μέρη, ήτο και κάποιος του όποιου δέν έξηκρόβωσα άκόμη τó όνομα, και ο όποιος θά ύπεδύετο τόν ρόλον του Αυτοκράτορος Θεοφίλου. Τó θέατρον λοιπόν ήτο κατάμεστον κόσμον και ο Αυτοκράτωρ Θεοφίλος έν τή μεγαλοπρεπή αυτού περιβολή άνεμέτρα και τά παρερχόμενα άκόμη δευτερόλεπτα ίνα κάμη τήν εμφάνισίν του, άμα ως έδίδετο τó σύνθημα τής έναόξεως τής παραστάσεως. Η άγώνια των θεατών επίσης ήτο μεγάλη, ή ώρα όμως παρήγορο, άλλ' ή παράστασις δέν ήρχιζεν. Ένας διαρκής ψίδυρος ήκούετο όπισθεν τής σκηνης και ο έν Κλήβελανδ όμογενής δικηγόρος κ. Τσαγκάδας έσπευσεν εκεί ίνα ίδη τί συμβαίνει. Μόλις λοιπόν έφθασεν εις τήν σκηνήν έμεινε στήλη άλατος και κρύος ιδρώς περιέλουσε τó πρόσωπόν του, διότι εύρέθη πρό θεάματος σπαραξικαρδίου. Δύο πελώριοι Άμερικανοί πόλισμαν έσαντο πρό του Αυτοκράτορος Θεοφίλου και έπερνούσαν εις τας χείρας του τας σιδηράς χειροπέδας. Μήτην ή Κασιανή ίκέτευε τους άσπλάχνους πόλισμαν να τής άφήσουν τόν Θεοφίλον της! Μήτην ο θιασάρχης Κοτοπούλης—ο Άκίλλας—έτιλλε τας τρίχας τής κεφαλής του καταρώμενος τήν τύχην του! Μήτην ο δικηγόρος κ. Τσαγκάδης παρεκάλει τους πόλισμαν να άφίσουν τουλάχιστον τόν Θεοφίλον να εκδυθή τήν Αυτοκρατορικήν του στολήν, ίνα περιοσθή τουλάχιστον τó Αυτοκρατορικόν γόητρον! Νόου! Νόου! Ο Αυτοκράτωρ Θεοφίλος έφρεπε να οδηγηθή αυτοστιγμαει πρό του δικασταϋ, διότι κατεζητειτο πρό ήμερών ως... πλαστογραφίσας κάποιον τσέκ. Και έν μέσφ νεκρικής αγής άνοίγει ή θύρα ή συνδέουσα τήν σκηνήν και τήν πλατείαν του θεάτρον, και εμφανίζεται ο αυτοκράτωρ Θεοφίλος, με τó πλατύ ξίφος έπι τής αριστεράς όσφύος, και γυμνότους—με τά πέδιλα—άπαγόμενος ύπό των άσπλάχνων πόλισμαν σιδηροδέσμιος. Τό κοινόν μένει κατάπληκτον... Ο Θεοφίλος όπτει βλέμμα περιφρονητικόν εις τους τόσους ύπηρεούς του θεατάς οι όποιοι άφίνουν έναν αυτοκράτορα να έξευτελισθή εις τοιοϋτον βαθμόν... οι πόλισμαν όμως τόν άπάγουν!

Ο αυτοκράτωρ διατήρων θανασιώς τήν ψυχραιμίαν του και τήν αυτοκρατορικήν του άξιοπρέπειαν—όπως όμολογεί ο δικηγόρος κ. Τσαγκάδας, όστις τόν συνάδενσε—παρουσιάζεται πρό του άστυνομικού δικαστου, και δέν διστάζει καθόλου έπι τή έρωτήσει του, πώς όνομάζεται να δηλώση: «Θεοφίλος! έλέφ Θεού και Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου».

— «Κύριε Impérator», ήτο ή άπάντησις του δικαστου, είμπορείτε να μάς άφήσετε χίλια δολάρια ως έγγϋησιν, ίνα σās έπιτρέσωμεν να μεταβήτε και παίξετε εις τήν παράστασιν σϋτήν και κατόπιν να έπιστρέψητε πάλιν εις τó κρατητήριον; »

— «Όχι—άπαντá ο αυτοκράτωρ—στεροϋμαι και αυτοϋ του έπιουσίου άρτου!»

— «Λοιπόν εις τήν φυλακήν!» συμπληρώνει ο δικαστής.

Ο δικηγόρος όμως κ. Τσαγκάδας δίδει αυτός τήν ζητηθεισαν έγγϋησιν, μεταφέρει τόν Θεοφίλον εις τó θέατρον, ή παράστασις διεξάγεται κανονικώς, ο Θεοφίλος ένδνύμενος τήν άστικήν του περιβολήν, έπαναφέρεται ύπό του ίδιου κ. Τσαγκάδα εις τó κρατητήριον ίνα ύποστή... τó μοιραϊόν του!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προηγούμενα τεύχη τής «Έλληνικής Τέχνης» εύρίσκονται πάντοτε εις τά καπνοπωλεία Πατησίων 26. και Καλλιτεχνικήν Άγοράν, κάτωθι θεάτρον «Άλάμπρα».

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τó Πεντάγραμμον κλεις κρυπτογραφική διπλωματικής άλληλογραφίας

Πρό τής έκστρατείας του Ναπολέοντος εις Ρωσίαν, άφίχθη εις Πετροϋπολιν ένας Γάλλος, διάσημος βιολιστής και διευθυντής τής ορχήστρας του έκει γαλλικου θεάτρον.

Γενόμενος γνωστός έν τή κοινωία τής Ρωσικής πρωτεύουσής έκαλείτο από τους δώσσοις μεγιστάνας και από τήν αυτοκρατορικήν αύλήν εις τά μέγαρα των όποιων έσκόρπιζε τους γλυκεις ήχους του βιολιου του. Έν τή όσσοική πρωτεύουση διαμένων συνέθετε νέας συνθέσεις, τά όποιας άπέστειλε και εις τους έν Παρισίους φίλους του.

Κατά τήν εποχήν εκείνην ύπηρέσει εις τó όσοικόν ταχυδρομείον μέγας τις μελομανής, όστις άκούσας τήν φήμην των μελωδιών του διασημου βιολιστου, περιεζήτει αυτάς.

Παρατηρήσας οα ο γάλλος μουσικός παιοέδιδε συνεχώς εις τó ταχυδρομείον φακέλους περιέχοντας συνθέσεις του και από πεισεργείας ανοόμενος, μίαν ήμέραν μη δυνηθείς ν' άνθέρη εις τόν πειρασμόν, ήνοιξε τόν φακέλλον, τόν όποιον του ξεπιστεύθη ο γάλλος συνθέτης. Παρατηρεί: ήσαν τώ όνη μουσικά γράμματα, αλλά εκτελούμενα οϋδεμίαν μελωδικήν συνοχήν είχαν.

Έντρομος διά τήν ανακάλυψιν ταύτην, αναφέρει τήν πράξιν του εις τόν ανώτερόν του, όστις αντί να έπιστήση τήν προσοχήν του, επέπληξε τόν ύπάλληλον και τόν διέταξε να εκπέμψη τόν φακέλλον κατά τήν επιγραφήν.

Ο ύπάλληλος έπραξεν οτι διετάχθη. Ο Γάλλος μουσικός έξηκολούθει στέλλων εις Παρισίους τας συνθέσεις του, τόν αριθμόν των όποιων ήξισεν εις βαθμόν τοιοϋτον, ώστε ο ύπάλληλος ήναγκάσθη ν' άνοιξη εκ νέου φακέλλον, έν τώ όποίω εύρεν πάλιν μουσικήν ακατάληπτον.

Τήν φοράν αυτην μετέβη άπ' ευθείας εις τόν Γενικόν Διευθυντήν των Ταχυδρομείων, όστις κατόπιν πολλής μελέτης ανέκαλυψε, οτι τά μουσικόν χαρακτήρων όσιν έχοντα γράμματα, ήσαν έστενογραφημένη άναπόκρισις μετά του έπι των έξωτερικών ύπουργού τής Γαλλίας Ταλλεϋράνδου.

Τó πράγμα περιήλθε εις γνώσιν του αυτοκράτορος Άλεξάνδρου Α', οτε έδίδετο χορός έν τή αύλή. Μετά τó πέρας τής πρώτης ορχήσεως, ο αυτοκράτωρ προσέρχεται εις τόν διευθυντήν τής ορχήστρας, τοποθετεί έπι του άναλογίου του τους έν λόγω μουσικούς χαρακτήρας και τόν παρακαλεί να τους εκτελέση. Ο συνθέτης άναγνωρίσας τά σημεία του, ωχριά και καταληφθείς από φόβον άφίνει εκ των χειρών του τó δοξάρι του βιολιου του, τó όποιον έπεσε κάτω και συντροβή ο αυτοκράτωρ δέν ειπε τίποτε μόνον έμειδίασε προς τόν κατάσκοπον και άπειμακρύνθη.

Ο πρίγκηψ Βολκόνσκης κατέσχε τήν μουσικήν εκείνην, ο δε χορός έξηκολούθησε διευθύνοντας τήν ορχήστραν, πάλιν του γάλλου μουσικού, αλλά λήξαντος του χορου, ο κατάσκοπος εκρατήθη και ήχθη εις τó φρουρίον τής Πετροϋπόλεως. Άγνωστον παρήμενι πόσον καρόν διέτριψεν εκεί καθιεργμένος, αλλά λέγεται ως βέβαιον οτι ήρχετο εις συνεχεις συνδιαλέξεις μετά του πρίγκηπος Βολκόνσκη, καθ' ύπαγόρευσην του όποιου έξηκολούθησε τήν μετά του Ταλλεϋράνδου έπιστολογραφίαν, μέχρις ου έννόησε τέλος και οϋτος οτι εφεναζίζετο.

Θρυλλείται, οτι ο έν λόγω Γάλλος μουσικός και κατάσκοπος εκρατήθη έν Πετροϋπόλει βία και ένεκλείσθη εις τά «Ανάκτορα των Ρωμανόφ ήναγκασμένος να παίξη και να συνθέτη ήχους οα όμως πλέον άκαταλήπτους και συμβολικούς... Μπo di Garolla

Μεθοδραματικά έμφανίσεις

Νέοι Καλλιτέχναι

Έντός του μηνός, οργανούμενα, ύπό ομάδος καλλιτεχνών του μελοδράματος, θά δοθούν δύο έκτακτοι παραστάσεις με τόν «Κουρέα τής Σεβίλλης» του Rossini και «Ριγκολέττον» του Verdi

Αί ως άνω δύο παραστάσεις δέν στεροϋνται ένδια-

ΕΥΑΓ. ΜΑΓΚΛΙΒΕΡΑΣ

φέροντος, καθόσον εκτός τής συμμετοχής του συμπαδουξ έξυφώνου κ. Γ. Καννάκη εις τους ρόλους του «Δουκός τής Μάδοβας» (Ριγκολέττος) και «Κόμητος δ' Αλμαβίβα (Κουρέας) θά εμφανισθή ή δις Οικονομάκου—άρι εκ Ίταλιας άφιχθεΐσα, ένθα έπι τετραετίαν παρηκολούθησεν ανώτερα μαθήματα—εις τους ρόλους τής Ροζίνας (Κουρέας) και Τζίλδας (Ριγκολέττος). Έπίσης έλπίζεται οτι θά λάβη μέρος και ο κ. Βλαχοπούλος, τόν όποιον έστερήθημεν έπ' άρκετόν λόγω τής έν Άμερικη μεταβάσεώς του.

Είς τους ρόλους των «Ριγκολέττον» και «Ψίγαρο» (Κουρέας) θέλει εμφανισθή ο νεαρός και εύελπις βαρύτονος κ. Ευάγ. Μαγκλιβέρας. Οι προπαρασκευάσαντες τόν νεοεμφανιζόμενον καλλιτεχνην καθηγηται, εκφράζονται ένθουσιωδέστατα τόσον διά τήν μελωδικότητα τής φωνής του όσον και τήν τέχνην του άσματος του.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Τήν παρελθούσαν Παρασκευήν εγένετο Γυμναστική επίδειξις των μαθητιών τής Σχολής Χουριουόζη καθ' ήν διεκρίθησαν χειροκροτηθείσαι ένθουσιωδέστατα αί 7η και 8η τάξεις.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Κ. ΝΙΚΟΝ Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ

Συνδρομαί: *Εσωτερικῶν *Ἑτησίᾳ Δραχ. 100 Ἐξάμηνός 50
 *Ἐξωτερικῶν * ἑλλήνια 16 * 9
 *Ἀμερικῆς * Δολλάρ. 4 * 2 1/2

ΠΡΟΣΦΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

“ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ..

Ὡ! μακρυνὸ γιὰ μένανε μ' ἀξέχαστ' ἀκρογιάλι
 πῶς μὲ τοῦ νοῦ, ἀχόρταγα, τὰ μάτια σὲ θωρῶ!
 Νοιώθω τ' ὠραίο, πᾶνω σου, σὰ χὰδι μαϊστράλι
 ν' ἀργοσαλεύη ἠδονικὰ τὸν ἄσπρο σου ἀρρὸ!

X

Κι' ἀκόμα νοιώθω πιὸ πολύ καὶ νοιώθω ἀκόμ' ἀκόμα
 τὸ σιγαλὸ καὶ ἀψυχο, γλυκὸ ξεψύχισμά σου
 στὴν ἀμμουδιά ἐκεῖ κοντά, κοντὰ στὸ φύκιο στρώμα
 σὰ μυστικὸ ἔρωτικό, ποῦ κτίζει τὰ σωθικά σου.

X

Μ' ἀκόμα σὲ θωρῶ ὀρθὸ κι' ἀγριεμέν' ἀκόμα
 μὲ μουγκρητά, στὴν ἀγρία, τσελλῆ ἀνεμοζάλη
 λές, μονομιᾶς καὶ γίνηκες ἕνα πελώριο στόμα
 Ὡ! μακρυνὸ γιὰ μένε κ' ἀξέχαστ' ἀκρογιάλι!

A. Γαλανάκη

ΓΡΑΜΜΑ

Στὴν Ε. Π.

Δὲ μᾶς ἔνωσαν τόσο οἱ χαρές ὅσο οἱ Λύπες
 ὦ ἀλησμόνητη Φίλη,
 τῆς τραχειᾶς τῆς Ζωῆς οἱ πελώριοι Γύπες.
 σὲ μιὰ ὑπέριπτη δέση μᾶς ἐσμίξαν τὰ χεῖλη,

X

Καὶ τὰ δάκρυά μας ποῦ ἔσταζαν μὲς ἀπ' τὰ μάτια
 θεῖτα μαργαριτόρια,
 — ὦ τὰ δάκρυα, τὰ δάκρυα ποῦ ἔπεσαν κομμάτια—
 τῶν χειλιῶν τὴν πικρὴ συνάδισαν τὴν ὦρια

X

Ὅπου κι' ὅπως κι' ἂν εἶσαι, ὦ ἀλησμόνητη Φίλη,
 δέξου τώρα τὸ γράμμα
 ποῦ ὡς κι' αὐτὴ τὴ στιγμή—στῆς Ζωῆς μου τὸ δεῖλι—
 μοῦ ἐμπνέει τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀτέλειωτὸ κάμα.

X

Κι' ὅπου κι' ὅπως κι' ἂν βρισκεσαι, κι' ὅπως κι' ἂν εἶσαι
 στὸ οὐστό μου καντήλι
 λάμψη, μ' ἕνα σου λόγο παρήγορον, χῶσε,
 ὦ στερνή καὶ γιὰ πάντα ἀλησμόνητη Φίλη!

* Ἄργος

* Ἐρασμὸς Φλωτίστος

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΣΟΥ

Τὰ χρόνια σὸν τὰ κύματα, περνοῦνε καὶ διαβαίνουν
 Κι' ὀπίσω τοὺς ἀφίνουνε μονάχα τὸν ἀρρὸ τους,
 Μὰ καὶ ἀρροὶ δὲν μένουνε, μὰ χάνονται καὶ σβένουνε
 Μῆσ' στῶν ἀνέμων τὴ βοή, στῆς θάλασσας τοὺς κρότους.

X

Ἔτσι καὶ ἡ ἐνθύμησις τῶν χρόνων ποῦ περνοῦνε
 Σιγὰ, σιγὰ μαραίνεται καὶ χάνεται καὶ σβύνει
 Ἄπ' τοῖς φροντίδες τῆς ζωῆς ποῦ στῆς καρδιάς γυρνοῦνε
 Καὶ τίποτα καὶ τίποτα ὀπίσω δὲν ἀφίνει.

X

Μὰ τῶν κυμάτων τοὺς ἀφρούς καμμιὰ φορὰ συνάζει
 Ὁ ἥλιος καὶ στὰ σύννεφα τὰ κάτασπρα τοὺς δάζει
 Ἔτσι συνάζουμε κι' ἐμεῖς τῆς νεϊότης τὰ λουλούδια
 Καὶ μέσα στὰ λευκώματα τὰ γράφουμε τραγούδια.

'Αθήναι 21/5/26

E. Μαγκλιβέρας

Η ΖΩΗ

Πῆγα στὴν ἀκροθαλασσίᾳ, στὸν ἔρημο γυαλὸ,
 καὶ ρώτησα τὴ θάλασσα τὸ κύμα τ' ἀφρισμένο
 μήπως γνωρίζου τῆς ζωῆς τὸν ὀρισμὸν νὰ δώσουν
 καὶ ἴκετα μοῦ ἀπήντησαν—παιδί δυστυχισμένο,
 εἶπε ἡ ζωὴ ὡκεανὸς μαῦρος φουρτοῦν ἀσμένος!—
 Ἐφυγα μὲ παράπονο καὶ πῆγα στὸ ποτάμι
 στὴν ὄχθη τοῦ ἐκτίθησα νὰ πιῶ νὰ ξεδιψάσω,
 ρωτώντας τὸ τρεχούμενο νερὸ γιὰ τὴν ζωὴ,
 καὶ ἴκετο ἀφοῦ μὲ πρόσταξε νὰ μείνω ν' ἀποστάσω,
 μοῦπε :— Δρόμος μὲ ἀγκάθια σουδ' ἱερά— κ' ἔφυγα
 [μὲ ὀρμή...]

Στὸ δάσος σὸν τριγύριζα ἕνα πρῶτ' τ' Ἀπρίλη,
 μοῦ φάνηκε πῶς τὴν χαρὰ ἐνοιώσα στὴν ψυχὴ
 καὶ ρώτησα τὰ γύρω μου κλαριά γιὰ τὴν ζωὴ.
 Ἄλλὰ κι' αὐτὰ μ' ἀπήντησαν μὲ θρόισμα βαρῦ,
 — Εἶν' ἄνθος ποῦ μαραίνεται στ' ἀνέμου τὴν πνοή!—
 («Δάκρυ»)

M Ἄγιορείτης

SONNETO

Δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω... Νοιώθω κάποια γλύκα δίχως ταῖρι
 καθε φορὰ ποῦ θὰ πικράνω ὅ,τι ἀγοπάω
 γιὰ τὴν θέλω στὴν καρδιά μὲ τὸ μαχαῖρι
 ὅ,τι λατρεύω ἐδῶ στὴ γῆ νὰν τὸ χτυπάω;...

X

Καὶ νὰ τὸ θῶμα σπαρταρᾷ, τὰ δόντια τρίζει
 καὶ τὸ κυττάζω καὶ τὰ μάτια μου ἔχουν γέλοιο
 στὸ σκοτεινὸ του βῆμα τὸ αἶμα νὰ ἱριδίξη
 τὸ ἰδανικὸ μου τὸ Μεγάλο, τὸ Ὑπερτέλο ο :

X

* Ἀνθρώπε, στὸ ἅγιο αὐτὸ περδὸλι ποῦ ἔχεις πέσει
 διάβαινε μόνος καὶ ποτὲ μὴν πῆς, ὠμίμενα!..
 γέλα στῆς Μοῖρας τίς πλεχτάνες καὶ στὴ μέση.

X

Ποτὲ τοῦ δρόμου μὴ σταθῆς γιὰ νὰ στενάξῃς
 κι' ὅσα λουλούδια ἐσὺ ἀγαποῦσες, μαδημένα
 τώρα σὲ μιὰ ἄκρη μὴ στραφῆς νὰ τὰ κυττάξῃς...*

* Εἰκόνες ἀπ' τὴν Ζωὴ
 κι' ἀπ' τὸ Θάνατο * Κούλης Ἀλέπης

ΣΥΛΒΕΤ

Μὰ πὲς μου, πὲς μου πάλι
 Πῶς μὲ τὸ χέρι σὸ σπαθὶ κ' ἔμένα στὴν ἀγκάλη
 Κτυποῦσες μὲς τὰ σκοτεινὰ κ' ἐνίκησες;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Δὲν ξέρω

Πῶς μπόρεσα γιὰ μιὰ στιγμή κ' ἐγὼ νὰ καταφέρω
 Τόσες σπαθιές... Κι' οὔτε μπῶρὸ νὰ θυμηθῶ
 στ' ἀλήθεια

* Ἄν ἦταν αἶψ'!... ἂν ἦταν κάτ'!...

Κτυποῦσα μὲς τὰ στήθια

ΣΥΛΒΕΤ

* Ἄν ἦταν τὰ μαλλιά σου λιγώτερο ξανθὰ
 Θὰ νόμιζα πῶς ἔβλεπα τὸν Cid...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Πῶς μὲ μεθᾷ

Μὲ γλύκα ἢ κουβέντα σου. Στὸν Cid λιγάκι μοιάζω

ΣΥΛΒΕΤ

Τοὺς ἔρωτάς μας ἤθελα σὲ σίγους νὰ διαβάξω

Θέλω νὰ γίνουν ποίημα

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Θὰ γίνουν

ΣΥΛΒΕΤ

Σ' ἀγαπῶ!...

Τὶ ὄνειρο πραγματικὸ. Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ
 Πῶς πάντα εἶχ' ἀπόφασιν νὰ πάρω ἕνα γενναῖο
 Ἐνα μεγάλο ἦρωα... Κι' ὄχι ἕνα κάπιο νεό

Ποῦ δίνουν στὰ κορίτσια τοὺς πολλοὶ γονεῖς

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Θαρρῶ

* Ἄν ἦθελ' ὁ πατέρας σου νὰ ἔχη γιὰ γαμπρὸ
 Τὸν γιὸ κανενὸς φίλου του, κανένα παλληκάρι
 Ἄπ' τὰ κοινά...

ΣΥΛΒΕΤ

* Ἄ! Περσινά!... Δὲν θὰ τὸν εἶχα πάρει
 Ὅμως δὲν παρετήρησες, πῶς εἶναι λίγες μέρες
 Ποῦ... νά! πῶς θέλεις νὰ στὸ πῶ... οἱ δύο μας πατέρες
 Δὲν ἔχουν κέφι

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Πράγματι

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (κρυμμένος, ἰδίᾳ)

Χμ!.. Χμ!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἔξερεις γιατί;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὁμοίως)

Νὰ ἰδοῦμε...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ κάθε τι

* Ἀπὸ τῆς θεῖης πράξεως μας τοὺς ἐνοχλεῖ λιγάκι
 Σέβομαι τὸν πατέρα μου καθ' ὡς καὶ τὸν παπάκη
 Τὸν ἰδικὸ σου φίλη μου! Ἄλλὰ καὶ σὺ θὰ πῆς
 Πῶς εἶναι λίγο μπουρζουᾶ... μικρῶς περιοιπῆς

ΠΑΣΚΙΝΩ (κρυμμένος ἰδίᾳ)

Τὶ λέει;

ΣΥΛΒΕΤ

Τώρα ἔγειναν πατέρες δύο ὀραίων
 Καὶ περιφῆμων ἑραστῶν!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

* Ε!... Ἦτανε μοιραῖον

ΣΥΛΒΕΤ

Καὶ μάλιστα ὁ πατέρας σου μπροστά σου ξέρεις φαίνεται
 —Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἂν μοῦ πῆς πῶς δὲν σοῦ κακοφαίνεται

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Γιὰ πὲς...

ΣΥΛΒΕΤ

Σὰν πάγια φαίνεται ποῦ ἀπ' τ' αὐγὸ της βγήκε
 Ἐνας μεγάλος ἀετός.

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὡς ἄνω)

Ποῦ πῆγε καὶ τὸ βόηκε

ΣΥΛΒΕΤ (γελῶσα)

Μὰ πῶς τοὺς κοροϊδέψαμε

ΠΑΣΚΙΝΩ (ὡς ἄνω)

Χά!... Χά!...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (σοφρῶς)

Τὸ πεπρομένον

* Ἐνῶναι πάντα τῆς καρδιᾶς δύο ἔρωτευμένον

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὡς ἄνω)

Χέ!... Χέ!...

ΣΥΛΒΕΤ

Κι' ἀπόψε μάλιστα θαρρῶ θὰ ὑπογράψωμε

Τοῦ γάμου τὸ συμβόλαιον... Τί γλέντι...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Θὰ τὸ κάψωμε

* Ἄς τοῦξω τώρα μιὰ στιγμή νὰ φέρω τὰ βιολιά

ΣΥΛΒΕΤ

Τρέχα

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἀναχωρῶν)

Πετῶ σὰν τὸ πουλί

ΣΥΛΒΕΤ

Σοῦ στέλω δυὸ φιλιὰ

Καὶ γιὰ νὰ δῆς πῶς σ' ἀγαπῶ... ἂν θέλῃς θὰ σὲ πάω

* Ἐως τὴν πόρτα Περσινά

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Μικροῦλα, σ' ἀγαπᾶω

Δύο φιλιὰ καὶ μουδῶσες μὰ χίλια μοῦ χωροστᾶς

ΣΥΛΒΕΤ

Στοὺς πεῖο μεγάλους μοιάζουμε ἀλήθεια ἑραστᾶς

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἀνερχόμενοι ἐνηγκαλισμένοι)

Στὸν Ρομεὸ καὶ τὴν Ζυλλιέτ...

ΣΥΛΒΕΤ

* Ἀλήθεια καὶ στὸν Πάρη
 Ποῦ εἶς τὴ Σπάρτη ἔτρεξε μονάχα γιὰ νὰ πάρη
 Ἐλένη τὴν πεντάμορφη

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ τόσους τόσους ἄλλους

Τὴν Θίσην καὶ τὸν Πύραμον

ΣΥΛΒΕΤ

Δυὸ ἑραστᾶς μεγάλους

καὶ ξακουσμένους...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ρίμινι Φραντζέσκα

ΣΥΛΒΕΤ

Τὸν Πάολο καὶ χίλιους δυὸ (ἰξέρονται)

ἢ φωνὴ τοῦ ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Στὸν Δία ποῦ φοροῦσε
 κύκνου πτερὰ στὴ Λήδα του

ἢ φωνὴ τῆς ΣΥΛΒΕΤ

Καὶ τόσοι κ' ἄλλοι τόσοι
 ἢ φωνὴ τοῦ ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Πετρούργης—Λαύρα... (γάνονται αἱ φωναὶ των)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΑΣΚΙΝΩ—ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ἔξερχόμενος τῆς κρύπτης)

Φύγατε;

ΠΑΣΚΙΝΩ (ἔξερχόμενος ὁμοίως)

Νὰ δῶ πῶς θὰ τελειώσῃ
 Τὸ παραλήρημα αὐτὸ... Βλέπεις τὸ σχέδιό σου
 Ἄγαπητὴ Διδάσκαλε; Γιὰ κύτταξε τὸ γιὸ σου

Για κύττα και την κόρη μου...

Τους έστριψε τὸ ξέρεις;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Τὴν κόρη σου δὲν εἶμφορὲς περὶ νὰ τὴν ὑποφέρῃς
Μ' αὐτὴ τῆς τὴν ἀπαγωγὴ... Μᾶς κάνει τὴ σπουδαία
ΠΑΣΚΙΝΩ

Κι' ὁ γυιὸς σου τὸν παλληκαρᾶ. Καὶ σοῦχει μιὰ ἰδέα
Πῶς μὲς τὸν κόσμῳ σὰν κι' αὐτὸν κανεὶς δὲν εἶναι
[ἄλλος]

Ἐρωτευμένους ξακουστὸς καὶ σπαθιστὴς μεγάλος.

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ἄλλ' ὅμως τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι θαρροῦν
Πῶς εἶμαστε κι' οἱ δύο κουτοί. Νομίζουν πῶς μποροῦν
Νὰ κοροιδεῖοῦνε μὲ μᾶς. Μᾶς ἔχουν γιὰ παιγνίδι.

ΠΑΣΚΙΝΩ (εἶρων)

Ἐσὺ μεγάλε ἀνθρωπε, τῶχες αὐτὸ προῖδει;
Δὲν ξέρω περὶ τὴ μὲ κρατᾶ καὶ δὲν τὰ λέω...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Δὲν ἦρθ' ἀκόμα ἡ στιγμή. Ἐχεις καιρὸ μπροστὰ σου
Νὰ παντρευτοῦνε ἄσε τους... Κι' ἔστερα θὰ τὰ ποῦμε
ΠΑΣΚΙΝΩ

Μὰ τὸ περίμενες αὐτὸ; Μονάχοι νὰ πιαστοῦμε
Μέσα στὰ ἴδια δάχτυλα μᾶς... Χάρις στὸ σχέδιό σου
ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ἄλλὰ ἐσὺ τὸ θαύμαζες καὶ εἶπες μοναχός σου
Πῶς εἶναι ἀριστούργημα

ΠΑΣΚΙΝΩ (εἶρων)

Τὶ λές!...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (Ὁμοίως)

Κακόμοιρό μου

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Οἱ αὐτοί—**ΣΥΛΒΕΤ**)

(εἰσερχομένη εὐθύμως καὶ κρατοῦσα κλάδον ἀνθισμένον ἀνὰ χεῖρας, τοποθετεῖται μεταξύ τῶν δύο πατέρων).

ΣΥΛΒΕΤ

ᾠ! καλὴ μέρα σου μπαμπά!...

ᾠ μέλλον πεθερό μου

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Καλὴ σου μέρα νύφη μου.

ΣΥΛΒΕΤ (μιμουμένη αὐτόν)

Καλὴ σου μέρα νύφη

Τὶ φράσες ἔχετε κι' οἱ δύο καὶ θυμοσμένα ὕψη;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ὁ Πασκινὸς προῖ-προῖ...

ΣΥΛΒΕΤ

Σοῦτ' εἶμαι ἡ Εἰρήνη

Τὸ βλέπω. Δὲν τὰ φτιάξατε καλὰ μὰ τὴ νὰ γίνῃ;
Δὲν εἴσατε φίλοι παληοί... Καινούργιοι...

ΠΑΣΚΙΝΩ (ἰδέα)

Εἰρωνεία

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ναί, ναί... ἀλήθεια εἴχαμε πραγματικὴ μαγία
Ποῦ δὲν μπορεῖς...

ΣΥΛΒΕΤ

Τὸ σκέπτομαι. Μῖσος τρανό, μεγάλο

ᾠ! σὰς τὸ λέγω. Ἄπ' τὸ νοῦ ποτέ μου δὲν θὰ βγάλω
Τὰ λόγια ποῦ ἐλέγατε γιὰ τὸν Μπαμπά. Κρυμμένη
Πίσω ἀπ' τὸ μεσότοιχο τ' ἀκούγα ἡ καὶ μένη.

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ἄνοησιές μπόλικες.

ΣΥΛΒΕΤ

Γιὰτὶ ξέρεις πατέρα

Τὴν ἴδια ὧρα πάντοτε χωρὶς νὰ λείπω μέρα

Ἐρχόμουναι καὶ εὕρισκα τὸν Περσινάι. Σκεφθῆτε!

Καὶ σεῖς οἱ δύο τίποτε νὰ μὴν ὑποπτευθῆτε...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἵσο γι' αὐτὸ ἂν ἤξερα...

ΣΥΛΒΕΤ

Χά!... Χά!... Θυμοῦμαι ναί

Τὴν μέρα τῆς ἀπαγωγῆς ἔλεγ' ὁ Περσινάι

«Ὁρκίζομαι στὸν τοῖχο αὐτὸ ὅπου καθὼς νομίζω

«Μ' ἀκούει πῶς θὰ παντρευτῶ ὁρωμαντικά κι' ἐλπίζω

«Κανένα μυθιστόρημα νὰ μὴν ἔχη παντρεύει

«Τὸς ἠρωάς του περὶ πολὺ ὁρωμαντικά. Ἡ στέψη

«Τρελλὸ ὁρωμάντζο θὰ γενῆ...»

Καὶ ὁ καθένας βλέπει

Ὁ Περσινάι ἐκράτησε τὸ λόγο του...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (μόλις συγκατανομένους)

Δὲν πρέπει

Καὶ ὅμως!... Σεῖς νομίζετε πῶς ἂν ἐγώ...

ΣΥΛΒΕΤ

Τὶ τρέλλα

Τὸ ξέρω περὶ πολὺ καλὰ. Ὅταν μία κοπέλλα

Μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς κάτι ἀποφασίσουνε

Ὁἱ δύο πατέρες στὴν ἀρχὴ λίγο θ' ἀντιμιλήσουνε

Μὰ θὰ ὑποκύψουν κάποτε...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Θὰ ὑποκύψουν εἶπες;

ΣΥΛΒΕΤ

Μὰ σὰς τὸ ἀπεδείξαμε

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ἐκάματε δύο τρῦπες

Μὲς στὸ νερό. Ἄν ἤθελα λιγάκι νὰ μιλήσω...

ΣΥΛΒΕΤ

Καὶ τί θὰ πῆτε;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ἀμηχανῶν)

Τίποτε...

ΠΑΣΚΙΝΩ (ἰδέα)

Θὰ σκάσω...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ἰδέα)

Θὰ τὴν βροῖσω

ΠΑΣΚΙΝΩ

Μὲ μία λέξη μου μπορῶ... ἄλλ' ὅμως σιωπῇ

ΣΥΛΒΕΤ (εἶρων)

Ναὶ σιωπῇ, ὅταν κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ πῇ...

ΠΑΣΚΙΝΩ (Μὴ συγκατανομένος πλέον)

Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ; Ἐγώ!... Ἐ! νὰ τὸ μυστικό

Ἵτι κι' ἂν ἐγίνε θαρροεὶς πῶς ἦταν φυσικό;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Νομίζεις πῶς ἀπαγωγές γίνονται κάθε μέρα;

ΣΥΛΒΕΤ

Ἄν τὸ νομίζω;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Βέβαια!... Νομίζεις τὸν πατέρα

Ἵτι μπορεῖ ἕνα παιδί νὰ τὸν γελάσῃ; Φτάνει!...

Ἦταν καιρὸς νομίζω περὶ... Γιατὶ καθένας χάνει

Καὶ λίγη ἂν εἶχε ὑπομονή... Μὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ

Ποῦ ὁ κόσμος, κόσμος ἐγίνε, στοὺς κόσμους δὲν μπορῶ

Καὶ οὔτε καν νὰ φαντασθῶ πῶς ἡ ἐπιτυχίς

Γιὰ τῆς περροῦκας τῆς ξανθῆς θὰ εἶναι. Ἡ εὐτυχίς

Περᾶσαν τοῦ παληοῦ καιροῦ. Ὁ θρίαμβος σημαίνει

Πῶς ἦλθε πλέον ἡ στιγμή ἡ ἀναμενομένη

Νᾶχουνε μιὰν ἐκδίκησι τὰ κάτασπρα μαλλιά μας

ΣΥΛΒΕΤ

Ἄλλὰ...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἄν μᾶς γελοῦσανε ἄλλοτε τὰ παιδιὰ μας

Κι' ἂν οἱ γονεὶς περνοῦσανε λιγάκι γιὰ κουτοὶ

Τὸ πράγμα ἐσταμάτησε. Τώρα, στὸ κάθε τι

Ὁἱ πατεράδες θὰ νικοῦν. Οἱ πρόφην γελασμένοι
Τοὺς ἄλλους τῶρα θὰ γελοῦν.

Κανεὶς δὲν ἐπιμένει

Νὰ παντρευτῆς τὸν Περσινάι. Ἄν εἶχα διατάξει

Νὰ γίνῃ ὁ γάμος σας, ἐσὺ οὔτε θᾶχες κυττάξει

Αὐτὸν ποῦ σήμερ' ἀγαπᾶς. Ἐμεῖς σὰς κοροιδεῖομε

Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γάμος σας... σὰς τὸν ἀπαγορεύομε

ΣΥΛΒΕΤ

Τότε λοιπὸν θὰ ξέρατε...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ὅλα!... τὸ κάθε τι

ΣΥΛΒΕΤ

Τὰ θὰντεβοῦ;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Ἵν ἀκούγαμε...

ΣΥΛΒΕΤ

Ὁἱ μπαγάχοι;

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἦταν βαλτοὶ

ΣΥΛΒΕΤ

Καὶ ἡ μονομαχία του;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Παιγνίδι...

ΣΥΛΒΕΤ

Ὁἱ ξιφομάχοι;

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ἦθοποιοί,.....

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦθοποιοί; Ἦ ἀπαγωγὴ;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Μονάχη

Αὐτὴ ἐδῶ ἡ ἀπόδειξις ὅλα σου τὰ μαθαίνει

(τῆς δεικνύει χαρτὶον τι)

Ψεύτικη ἡ ἀπαγωγή... κι' ἀκριβοπληρωμένη

ΣΥΛΒΕΤ

Ἄ! δώστε μου

(λαμβάνει τὸ χαρτὶον καὶ ἀναγινώσκει)

Ὁ Στραφορέλ, οἶκος ἐμπιστοσύνης

«Διὰ ψευδῆ ἀπαγωγὴν ὡραίας δεσποσύνης

«Ἐνοίκιον ὀκτὼ παλτῶν πρὸς πέντε φράγκα τὸ ἕνα

«Μάσκες ὀκτῶ...»

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (τῷ Πασκινῷ)

Σὰν γρηγόρα μιλήσαμε

ΠΑΣΚΙΝΩ (τῷ Μπεργκαμένῳ)

Καὶ μένα

Ἔτσι μοῦ φαίνεται... ἄλλὰ

ΣΥΛΒΕΤ (ἐξακολουθοῦσα)

«... Φορεῖον καρυνθένιο

«Μὲ μαξιλάρια χρῶμα ῥόζ, ταπέτο βελουθένιο

«Ὁλως καινούργια κρεασόν...»

(ἀφήνει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν λογαριασμόν)

Μπα! Βλέπω τόσα λουῖσα

ΠΑΣΚΙΝΩ (ἐκπληκτός)

Ὄστε λοιπὸν δὲν θύμωσες;

ΣΥΛΒΕΤ

Ἄ! ὄχι! θὰ γελοῦσα

Μ' ὄλη μου ἀλήθεια τὴν καρδιά. Τὸ κόλλπο εἶναι

[καλὸ]

Ἄγαπητέ μου Μπεργκαμέν... δὲν βλέπετε; Γελῶ!

[γελᾷ βεδαισμένα]

Ἄλλ' ὅμως μὴ νομίζετε μὲ τὰ μικρὰ μυαλά σας...

Πῶς ἀγαπῶ τὸν Περσινάι μὲ τὸ στρατήγημά σας...

ΠΑΣΚΙΝΩ [εὐχαριστημένους]

Τὸ πῆρε μ' εὐχαρίστησε...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Τὸ πέρνετε καλὰ

ΠΑΣΚΙΝΩ

Ὄστε λοιπὸν νὰ τοῦ τὸ πῶ τοῦ Περσινάι;

ΣΥΛΒΕΤ

Ἄλλὰ

Ὅχι... Δὲν θέλω τίποτε νὰ μάθῃ αὐτὸς γιατί

Ὁἱ ἄνδρες... τί τὸ θέλετε... εἶναι λίγο κουτοὶ

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Τὶ χαρακτηριστὴ εὐθυμὸν ποῦ ἔχει κι' ἐπιτόλαιον!...

Καὶ τώρα φίλοι μου καλοί, ἂν θέτε τὸ συμβόλαιον

Πρέπει νὰ ὑπογράψομε... (Πρὸς τὴν Συλβὲτ μετ' αὐτῶν)

Κορίτσι μου χρυσὸ

Λοιπὸν; (τῆς δίδει τὸ χέρι)

Δὲν μοῦ καταώνετε;

ΣΥΛΒΕΤ (γλυκυτάτη)

Καθόλου...

(Ὁ Πασκινὸς καὶ ὁ Μπεργκαμέν ἐξέρχονται. Ψυχρότατα)

Τὸν μισῶ!...

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΣΥΛΒΕΤ - ΠΕΡΣΙΝΑΙ

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (εἰσερχόμενος)

Τὶ βλέπω; εἶσθ' ἀκόμη ἐδῶ; τώρα καταλαβαίνω

Δὲν θέλετε νὰ φύγετε... Πολυαγαπημένο

Αὐτὸ τὸ μέρος βέβαια σὰς ἔγινε. Δικαίως...

Μιὰ τέτοια περιπέτεια... ἀνήκουστος

ΣΥΛΒΕΤ (καθημένη ἐπὶ τοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ πάγκου)

Βεβαίως

Ἀνήκουστος...

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἐκεῖ!... ἐκεῖ!... σὰν λιποθυμισμένη

Μὲ εἶδατε νὰ πολεμῶ... Συλβὲτ ἀγαπημένη

Ἦσαν τριάντα σπαθιστά!...

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦσαν μόνον ὀκτῶ

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἄλλ' ὅμως κάτι ἔχετε...

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Είπες πώς θέλεις να τονισθῆ
Σὲ στίχους ἢ ἱστορία μᾶς . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Λοιπὸν

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἔχω ἀρχίσει

Νὰ γράφω αὐτὸ τὸ ποιῆμα . . .
ΣΥΛΒΕΤ

Γράφεις καὶ στίχους ;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ μήπως ἤξευρα σπαθὶ ; Ἄκουσε πὼς ἀρχίζω
Τὸ ποιῆμα δλόκληρον σὲ μέρη τὸ χωρίζω
Καὶ τοῦχο τίτλον. «Οἱ ἐχθροὶ πατέρες . . .»
(λαμδάνων στάσιν ἀπαγγελίως)

Φύσει

Μέρος πρῶτον ! . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦ!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Μὰ τί ἔχεις ;

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦ χαρὰ . . . οἱ στίχοι τῶν ἐρώτων
Ἄφῆστε με γιὰ μιά στιγμὴ γ' ἀναπανθῶ . . .
(ἀρχίζει τὰ κλάμματα καὶ γυρίζει τὴν πλάτην
πρὸς τὸν Περσινά, κρούουσα τὸ πρόσωπον
μὲ τὸ μανδύλιόν της.)

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἐκπλαγέως)

Σ' ἀφήνω

(ἰδίᾳ, μειδιῶν)

Μιά τέτοια ἡμέρα σὰν κ' αὐτή . . .
(πέρνει δεξιά, βλέπει τὸν λογαριασμὸν ἐπὶ
τῆς τραπέζης, τὸν λαμδάνει καὶ θέλων μολυδοκόκκιλον ἐτοιμάζεται νὰ γράψῃ).

Νὰ τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο

Θὰ χορηγεύω νὰ γραφοῦν οἱ πρῶτοι μου οἱ στίχοι
(ἔξωθεν βλέπει δεξιά τὸ χαρτὶ εἶναι γραμμένον)

Μὰ τοῦτο ἔχει γράμματα . . .

(ἀναγινώσκων)

«Γιὰ νὰ μὴν ἀποτύχῃ

«Τὸ κόλλο τῆς ἀπαγωγῆς, εἰς τὴν μονομαχίᾳ
«Ἐπεσα εἰς τὰ ψέμματα με τᾶξι κ' ἡσυχία
«Τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε. Με τὸ νὰ πέσω χάμου
«Νὰ στραπατσάρω ἔτυχε λίγο τὸ φόρεμά μου
«Εἶκοσι φράγκα ἢ φορεσιά ἢ καταλασπωθεῖσα
«Φράγκα σαράντα ἢ τιμὴ ἢ στραπατσαρισθεῖσα . . .»
(μειδιῶν)

Μὰ τ' εἶν' αὐτὸ ;

(ἀναγινώσκει κατ' ἰδίαν καὶ συνοφρουῖται)

ΣΥΛΒΕΤ (ἰδίᾳ)

Ἄν ἤξερε . . . θαρρεῖ πὼς εἶν' ἀκόμα

Ἡρὼς τρανός . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἰδίᾳ)

Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν βρήκαμε τὸ πτώμα

ΣΥΛΒΕΤ (ἰδίᾳ ἐγειρομένη)

Σὰν θυμωμένος φαίνεται . . . Ἄς πλησιάσω λίγο
(δυνατὰ)

Καὶ δὲν μοῦ λέτε φίλε μου . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἰδίᾳ θυμωμένος)

Ἦ! δὲν βαστῶ, θὰ φύγω

ΣΥΛΒΕΤ (μὲ κοκκατρίαν)

Καὶ δὲν μοῦ λέτε τίποτε γι' αὐτὸ τὸ φόρεμά μου ;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἀμελῶς)

Τὰ μπλὲ σὰς πάνε ἄσχημα . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Βάζω τὰ κόκκινά μου

(κατ' ἰδίαν)

Τὰ μπλὲ μοῦ πάνε ἄσχημα ; Αὐτὸς κάτὶ θὰ ξέρῃ . . .

Μὰ κείνο τὸ λογαριασμὸ ποῦ κράταγα στὸ χέρι ;

Κάπου ἐκεῖ τὸν ἔβαλα . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Γιατὶ στροφογυρίζετε ;

Τὶ ψάχνετε ;

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦ! τίποτέ !

(ἰδίᾳ)

Νὰ πὼς ἔξαφανίζεται

Ἔνα χαρτὶ . . . ὁ ἄνεμος τὸ πέρνει, τὸ πετάει

(δυνατὰ)

Ἔγυριζα τὸ φόρεμα νὰ ἰδῶ ποῦ δὲν μοῦ πάει . . .

(ἰδίᾳ) Θὰ μάθω ἂν τὸ βρήκε αὐτός . . .

(δυνατὰ)

Λοιπὸν ἀγαπητὲ

Τοὺς στίχους τοῦ ποιήματος ἀκούω . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ζωηρῶς)

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦ! ποτέ

Πέες μου τοὺς στίχους Περσινά, κ' ἐγὼ μὲ θαυμασμὸ
Θ' ἀκούσω . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Μὰ δὲν ἔχω πειὰ . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Τί ; τὸ λογαριασμὸ ;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (γάνων τὰς λέξεις του)

Ναὶ τὸ λογα . . . Ἀλλὰ . . . ἔσύ . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Pardon . . . Μὰ ὑποφέρεις

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἰδίᾳ)

Τὸ ἤξερε κ' αὐτὴ λοιπὸν ;

ΣΥΛΒΕΤ (ἰδίᾳ)

Κι' αὐτός ;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ—ΣΥΛΒΕΤ (ὁμοῦ)

Καὶ σὺ τὸ ξέρεις ;

Χά ! χά ! χά ! χά ! . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Τὶ κωμικὸ ποῦ ἦταν αὐτὸ ὅλο ! . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Ἀλήθεια ἦταν κωμικὸ . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ἔπαίξαμ' ἕνα ρόλο

ΣΥΛΒΕΤ

Ρόλο !

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Οἱ δυὸ πατέρες μᾶς ἦταν φίλοι πρῶτοι

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦταν γείτονες καλοὶ . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι

Θᾶπρεπε καὶ ἐξάδελφοι νὰ εἶναι . . .

ΣΥΛΒΕΤ (ὁποκλινομένη)

Ἐσάδελφί μου ! . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ὁμοίως)

Ἐσάδελφί μου . . .

ΣΥΛΒΕΤ

Τὶ νόστιμο ! . . . ἀληθινά, ποτέ μου

Δὲν θὰ τὸ φανταζόμουν πὼς θᾶχε τέτοια λύσι
Καὶ μ' ἕνα συνοικέσιο ὁ ἔξω θᾶχε κλειση

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Δὲν εἶναι πειὰ εἰδύλλιον ὁ ἔξω μᾶς

ΣΥΛΒΕΤ

Ἦ! ὄχι !

Καὶ μὲνα τὴν κακόμοιρη ἢ μοῖρα μου ἔτσι τόχει
Κ' εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπ' τῆς κοινῆς κοπέλλης

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Τὶ νὰ γίνῃ ;

Εἶμαι κ' ἐγὼ κοινὸς γαμπρός. Μὰ στὴν Σὺλβὲτ ἔκείνη.
Ἦς Ρομὸ ἦμουν καλός

Μοντιάζ

Νέα Ἑλληνικὴ Ὀπερέττα

Πολιορκεῖται κυριολεκτικὰ κάθε βράδυ ἀπὸ τῆς 8ης
τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου. Ἡ «Κυρία μὲ τὴν Ἐρμίναν»
χάρις εἰς τὴν εὐσυνείδητον διδασκαλίαν της σημε-
ῶνε προτοφανεῖς πέννες.

Ἡ «Ἑλληνικὴ Τέχνη» εὐχεται δλοψύχως εἰς τὴν
νεαρὰν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν ἐπιχειρήσιν κάθε εὔδο-
κίμῃσιν διότι θὰ εἶναι δικαία.

Ἡ διδασκαλίαν τῶν χορῶν ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Γ.
Τοξέλλη.

Ὁ θίασος ἐν τῷ μεταξύ ἐτοιμάζει διὰ τὴν προσεχὴ
Παρασκευὴν τὴν νέαν ὀπερέτταν τοῦ Βερολινέζου μαέ-
στρου Walter Collo «Ἡ Μαριέττα» τῆς ὁποίας τόσον
ἡ ὑπόθεσις ὡσον καὶ ἡ μουσικὴ εἶναι ὑπέροχοι.

Ἀγκαζάρ

Θίασος Ρ. Νίκα

Ὁ θίασος τῆς κ. Ροζαλίας Νίκα κατηρτίσθη ἐκ
τῶν κ. κ. Ρ. Νίκα, Ὀλυμπ. Λαμάσκου, Ὀλ. Καμπα-
νάκη, Ρέντζου καὶ δεσποινίδος, Ν. Φραντζῆ, Ἀνθ.
Παυλίδου, Κεραλοπούλου καὶ τῶν κ.κ. Ε. Λαμάσκου,
Ε. Προβελεγγίου, Γαλάνη, Π. Σβορόνου, Κεραλοπού-
λου, Αἰμ. Καμπανάκη, Χρ. Μπογράκιου, Κοκκίνη Λ.
Κύρου κλπ. Χθὲς ἤρξατο τῶν παραστάσεων του με
τὴν μουσικὴν κωμωδίαν τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδη «τὸ
Κόλλο».

Ἐπίσης ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, πληροφοροῦμεθα ὅτι
διὰ πρότην φορὰν ἀπὸ σκηνῆς εἰς ἕνα τῶν πρώτων
ρόλων ἐνεφανίσθη ἡ δις Μαρία Διάτη.

Ὁ θίασος ἐκτὸς τῶν μουσικῶν ἔργων, ἐπιθεωρή-
σεων κλπ. θὰ διδάξῃ καὶ δράμα μὲ πρωταγωνιστοῦσαν
τὴν διακεκομμένην καλλιτέχνιδα κ. Ροζαλίαν Νίκα.

Θέατρον Λαοῦ

Θίασος Ζ. Θάνου κλπ.

Εἰς τὸ θέατρον «Λαοῦ» ἐπαίχθησαν τὰ «Νανάγια
τῆς Ζωῆς» Γερογιάννη—Πόγγη καὶ ἀκολούθως ἡ
γνωστὴ ἐπιτυχία τοῦ κ. Χατζηπαροστότου «Ἀπάχη-
δες» καὶ τὴν «Χωριατοπούλα» τοῦ κ. Θάνου

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ θίασος ἤρχισε δοκιμὰς τῆς νέας
ὀπερέττας τῶν κ. κ. Ν. Συνοδινῶ— Φ. Οἰκονομίδη
«Οἱ Μοδιτροῦδες».

Ἀγάμωρα

Ἑλληνικὴ Κωμωδία

Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ποῦ κ. Ἀργυροπούλου ἀπεφάσισε
νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τίτλον τοῦ ὑπ' αὐτὸν θιάσου
«Ἑλληνικὴ κωμωδία» παίζων Ἑλληνικὸν ἔργον, τὴν
«Δακτυλογράφον» τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνη.

Φρονοῦμεν, ἐκ τῆς πορείας τῶν παραστάσεων τοῦ
Ἑλληνικοῦ αὐτοῦ ἔργου ὅτι ὁ θίασος τοῦ κ. Ἀργυ-
ροπούλου δὲν ἐθίχθη οὔτε εἰς ἀξιοπρέπειαν ἀλλ' οὔ-
τε καὶ ἐζημίωσεν ὑλικῶς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κα-
τέβαλε κάθε προσπάθειαν ὅπως ἐμφάνισθαι τὸ ἔργον
μετὰ πάσης εὐσυνειδησίας.

Τὴν νέαν αὐτὴν κωμωδίαν διακρίνει τὸ λεπτόν καὶ
σπινθηροβόλον πνεῦμα τοῦ συγγραφέως.

Ἔδεν

Θίασος Θ. Ζαφειρίου

Τὸ θερινὸν θεατρικὸν τοῦ «Θησείου» ἀνακαινισθὲν

τελείως καὶ μετωνομασθὲν εἰς «Eden» μὲ τὸν θίασον
τοῦ κ. Θ. Ζαφειρίου ἐξευγενίζεται κυριολεκτικὰ. Πολ-
λοὶ θίασοι ἴσως κεντρικοὶ θὰ ἐξήλεον ἀσφαλῶς τὴν
εὐπρέπειαν τῶν ἡθοποιῶν καὶ κάθε εὐσυνείδητον
προσπάθειαν τοῦ θιάσου αὐτοῦ. Ἔκαμεν ἐναρξιν μὲ
τῆς «Ἑρωτικῆς Γράφης» τοῦ κ. Ζάττα καὶ ὁμολογῶ
ὅτι ὑπερέβαλεν ἢ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν τῶν κάθε
προσοδικίαν μᾶς.

Οἱ ἡθοποιοὶ εὐπρέπει, ἀεμπτοὶ στὸ ντύσιμό τους,
μελετημένοι καὶ καλοὶ ὑπόκριτά. Ἡ δις Χρ. Μύλ-
λεο εἰς τὸν ρόλλον τῆς συμπτρέτας Διονυσίας ὑπε-
ρέβαλε κάθε προσδοκίαν μᾶς μὲ τὴν θαυμαστὴν ὑπό-
κρισίν της, τὴν χαριτωμένην ἐμφάνισίν της καὶ τὴν
σπανίαν μεzzosoprano φωνήν της. Ὡσαύτως δὲ κ.κ.
Λίνα Δόφου, Κούλα Ἀθανασιάδου, Ζαφειρίου δὲν
ἐστέρησαν εἰς ὑπόκρισιν. Οἱ κ.κ. Ζαφειρίου, ὁ νεαρὸς
ἀδελφὸς Μύλλεο, Βαρθέρης κλπ. ἄξιοι παντὸς ἐπαί-
νου. Ἐπίσης ὁ κ. Χατζηλάκος καίτοι ἀνέλαβε τὴν
τελευταίαν στιγμὴν τὸν ρόλον τοῦ τενοροῦ χωρὶς
ἐνδολεχεῖς δοκιμὰς ἐν τούτοις τὸν ἐκράτησε πολὺ
καλά.

Κεντρικὸν

Θίασος Βεάκη. Νέζερ

Εἰς τὸ Κεντρικὸν ἐπαίχθη τὴν παρελθούσαν ἑβδο-
μάδα ὁ «Σέντζας» τοῦ κ. Π. Χόρν. Δὲν προβαίνομεν
εἰς κριτικὴν τοῦ ἔργου πλὴν ἔχομεν νὰ παρατηρήσω-
μεν ὅτι αἱ τόσον ἐλεύθεροι καὶ προηγημένοι πιθανῶς
ἀντιλήψεις τοῦ συγγραφέως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
προσηλυτίσουν ἕνα κοινόν, ὅπερ διατηρεῖ εὐτυ-
χῶς ἀκόμη ὁπισθοδρομικὰ ἔστω, ἀλλ' ἠθικὰ στοιχεῖα.
Ἀπὸ τῶν θίασων αὐτὸν ὅστις τόσα διεκίρηνεν ἰδιαι-
κά, ἔχομεν διαφορητικὰς ἀξιῶσεις.

Παλαιῶάννου

Θίασος Ἄλ. Γονίδη.

Εἰς τὸ θέατρον «Παλαιῶάννου» ἐξακολουθεῖ ἡ
«Πρωτευουσιάννα» παρ' ὅλον τὸ γῆρας της, νὰ συγ-
κεντρῶνθαι θαυμαστάς.

Ἀπόλλων

Θίασος Ποικιλιδὸν

Ὅμως καλλιτεχνῶν ῥώσων ἀγωνίζεται νὰ παγι-
ώσῃ τὸ θεατρικόν αὐτὸ εἶδος τῶν Ποικιλιδῶν εἰς τὸ
θέατρον «Ἀπόλλων» ἀλλὰ εἰς μάτην. Καίτοι τὸ
πρόγραμμα ὑπόσχεται μπαλλέτα μινατιούρ, ἄσματα,
χοροὺς Κοζάκων, Κιρκασιανῶν κλπ. ἐν τούτοις οἱ
θεαταὶ σπανίζουσιν.

Διονύσια

Θίασος Σ. Πατρικίου

Ἡ ὀπερέττα «Πατρικίου» θὰ παίζῃ καὶ σήμερον
εἰς τὰ Διονύσια εἰς δύο παραστάσεις τὴν «Ἀπάχισ-
σαν», ἀπὸ αἴθριον δὲ θὰ κατέλθῃ εἰς Πειραιᾶ ὅπου
θὲλει δόσει, σειράν ὀλίγων παραστάσεων.

Σ. Ἐ. Τ. Ἐὰν ὁ κ. Π. Χόρν δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὸν
«Σέντζαν» αὐτὸ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ μειώσῃ τὴν
γνωστὴν δύναμιν τοῦ συγγραφέως εἰς τὸ «Φιντανάα»
στὴν «Νταλιανοπούλα κλπ.

Ἀθήναιοι

Θίασος Σ. Μελλά

Ὁ ἥπο τόν Σ. Μελλά Νέος Θίασος ἤρξατο τῶν παρ- ραστάσεων του εἰς τὸ θέατρον «Ἀθηναίων» με τὴν Αἰσχύλειον τραγῳδίαν «Ἐπτά ἐπὶ Θήβαι». Τὸ θεα- τρίζομενον κοινὸν φαίνεται διατεθειμένον νὰ ὑποστη- ρίξῃ κάθε νέαν καὶ εὐγενῆ προσπάθειαν.

Κωσάκη.

Θίασος Κόκκου

Χθὲς ἤρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ δροσό- λουστον θέατρον τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ ὁ θίασος Κόκκου με τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ἀ. Ἀνουόντιου «Ἐ- πίσκοπος καὶ Σία» τοῦ θιάσου μετέχουν αἱ κ. κ. Ξ. Κόκ- κου, ἡ Ἀνις Φο. Κόκκου καὶ ἐν γένει ἄρτιοι, ἀπὸ πά- σης ἀπόψεως καλλιτέχνη ἀμφοτέροισι τῶν φύλων. Σὴ μερον εἰς δύο παραστάσεις, ἐν ἀπὸ τὰ ἀριστοῦργήμα- τα τοῦ Μπατῆγ.

Θέατρον Παγκρατίου

Ἄρκετὰ καλὰ κατηρτισμένοι με νέους καὶ παλαι- μάχους ἠθοποιούς ὁ θίασος τῆς κ. Ἀνθῆς Χρυσῶν (Δρόσου), ἤρχισε τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ νέον θεατράκι τοῦ Παγκρατίου. Θὰ παίξῃ οὖν ὅλα τὰ πα- λαιὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Γκόλφω. Ἀγαπητικὸς τῆς Βο- σκοπούλας, ὁ Ἀἷσταρχος Κοκέλλας, ὁ Ἀἷσταρχος Γιαγκούλας κλπ.

Νέον Θέατρον (Τέρμα Ἰπποκράτους)

Ἀνώνυμος Ἑταιρία ἠθοποιῶν με διευθυντὴν τῶν κ. Λοράνδον καὶ τὴν παλαίμαχον κ. Λοράνδου, θὰ παίξῃ ἐφέτος στὸ θέατρον τὸ «Νέον». Θὰ ἀρχίσῃ με τὴν «Τύχη τῆς Μαρούλας». Τὶ τύχη ὅμως περιμένει τὸ ὑπαίθριον θέατρον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προῖθῃ κανεὶς.

Ζαωεῖου

Θίασος «Τῶν Νέων»

Ἐἰς τὸ δροσόλουστο θεατράκι τοῦ Ζαπείου, ἀνα- καινωσθὲν τελείως ἔκαμεν ἐναρξὴν τὴν Παρασκευὴν ὁ θίασος «Τῶν Νέων» με τῆς ἀγάπης τὸ χρυσὸ Βι- βλίον» τοῦ Τολσσί.

Αἱ κ. κ. Φλ. Βορδῶνη (Βελμούρα) Ναυσ. Παντο- πουλοῦ, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἐδικαίωσαν τὴν ἐκτί- μησιν μας. Ὁ κ. Κ. Μουσοῦρης εὐπροπέστατος καὶ πολὺ μελετημένος. Ὁ κ. Ἀ. Παντόπουλος πολὺ κα- λὸς, ἐπίσης αἱ δίδες Ἀραβανῆ καὶ Αἰκ. Βερῶνη πλε- ρεῖς ζωῆς καὶ χάριτος.

Θέατρον Μικροῦ Ζαπείου

Ὁ κ. Κύρος, ὁ ἀεικίνητος αὐτὸς ἱμπροσάριος— καλλιτέχνης—σκηνοθέτης—διαφημιστὴς κατόρθωσε νὰ συγχροτήσῃ διὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἓνα ἄρκετὰ εὐπρόσπονον θίασον με πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Τασία Κύρου.

Θὰ παίξῃ ἐκτὸς τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ ρεπορ- τορίου του καὶ τὴν Κόρην τοῦ Καταδίκου, τὴν Γέφυ- ραν τῶν Στεναγμῶν καὶ Ἐπιθεωρήσεις.

Περὶ τὸ Μεζόδραμα

Πρὸ ἑβδομάδος ἀρτίχθησαν ἐξ Ἀμερικῆς οἱ καλλι- τέχνηαι τοῦ μελοδράματος Ν. Μοραίτης καὶ Βλαχό- πουλου μετὰ τοῦ κ. Α. Κονταράτου, τῶν κ. Ἀρτέ- μιδος Κυπαρίσση καὶ Ἡλ. Οἰκονομίδη ἀποβίβασθέν- των εἰς Ἰταλίαν ἐνθα θέλουσι παραμείνει ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἀπὸ τὰς Ἑσπαρχίας

Κόρινθος

Κόρινθος.—Στίς 24 Μαΐου Κυριακῆ, στὸν περι- βολο τοῦ Γυμνασίου, ἔγεινε ἐπίδειξις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἐπίσης καὶ ἀγώνισμα στὸ Βόλευ- Μπόλ. Τὸ ἔπαθλον, ἓνα ὄμορφο βιβλίον δόθηκε στὸν μαθητὴ κ. Μαχαίρα, ἐκ τῆς νικηστορίας δεξιᾶς πτέρυ- γος. Ἐκεῖνο ποῦ στόλισε περισσότερο τὴ γιορτῆ, ἦτον ἡ Ἀπαγγελία. Ὁ μαθητὴς κ. Κουρούτης ἀπήγ- γειλεν ἐξάρετα. Ἐπίσης ὁ κ. Ἰωάννου, ξεχωριστὸς στὴν τέχνη, ἀτήγγειλε τὸ ἠθογραφικὸ ποίημα «Μα- τορός» με πολλὴ δραματικότητα καὶ χρώμα. Ἡ Λις Μ. Κωνσταντινίδου ἀτήγγειλε τὸ μονόλογο τῆς «Ἠλέκτρας» ἀπ' τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Σοφοκλή. Ἡ Λις Κωνσταντινίδου με τὴν ὥραία τῆς κ' αἰσθη- τικὴ ἀπαγγελία συνεχίτησε πολὺ. Ἡ Μανδολινάτα καλὰ κατηρτισμένη, ἐξετέλεσε διαφόρους συνθέσεις. Ἐκλείσεν δὲ ἡ Γυμναστικὴ ἐπίδειξις με χορὸν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κουρεμένου ἐκ τῶν καλλιφῶνων μαθητῶν.

Ἰῆιον

Ταρχᾶμ—Μπέης

Ἐἰς τὸ Αἷγιον εὐρίσκεται δίδων Φαιριστικὰς πα- ραστάσεις, καὶ ἀναστατώνων τὸν ἐκεῖ ἐπιστημονικὸν κόσμον ὁ μοναδικὸς Ἑλληνα φασίρης Ταρχᾶμ-Μπέης. Περιουσίας προηγουμένως Κιάτον, Ξυλόκαστρον καὶ Καλάβρυτα.

Καλάμαι

Θίασος Λ. Καββάδα—Ν. Κυριακίδη

Τὴν Παρασκευὴν ἀνεχώρησε διὰ Καλάμους ὁ Θία- σος Λ. Καββάδα—Ν. Κυριακίδη ὅπου θέλει δώσει σειρὰν 30 παραστάσεων.

Τὸν θίασον ἀποτελοῦν, ἡ γνωστὴ καὶ διακεκριμένη ἠθοποιὸς Λίζα Καββάδα, Κυριακίδη, Σύλβα, Βεργο- πούλου, καὶ οἱ κ. κ. Ν. Κυριακίδης, Ἀδ. Καββάδας, Ἡλ. Βεργόπουλος, Σύλβας κλπ.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ θιάσου περιλαμβάνει ὅλα τὰ θεατρικὰ εἶδη.

Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν

Φλωρεντία

Μία Ἑλληνὶς καλλιτέχνης

Ἐἰς τὴν Φλωρεντίαν ἔχει ἀνοίξει πρό τινος ἐκθε- σις τῆς τέχνης τοῦ βιβλίου. Μεταξὺ τῶν ἐκθετῶν εἶνε καὶ ἡ Ἑλληνὶς Μαριέττα Λύδη, ἡ ὁποία εἰς ἰδιαιτε- ρον τμήμα ἔχει ἐκθέσει ὄδατογραφίας, μικρογραφίας καὶ εἰκονογραφήσεις βιβλίων. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰτα- λίας ἐπισκεφθεὶς τὴν ἐκθεσιν παρηκολούθησε με ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὸ τμήμα τῆς κ. Λύδη καὶ ἐξέφρασε πρὸς αὐτὴν τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν λε- πτὴν τέχνην τῆς. Ἐλπίζομεν δὲ καὶ αἱ Ἀθῆναι θὰ εὐτυχήσουν νὰ φιλοξενήσουν τὴν διακεκριμένην καλ- λιτέχνην προσεχῶς.

Παρίσι

ΠΑΡΙΣΙ, (Μάιος) Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.— Τὴν περασμένην Κυριακῆν 17 Μαΐου στὸ κοινὸν θέατρο τοῦ Κλυνὸ ἐδόθη ὑπὸ τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Φοιτη- τικῶν σωματείων καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς ἀφιερωμένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ Νεοελληνικὸν θέατρον. Κατ' αὐτὴν ἔλαβον μέρος καλλιτέχνηαι πρώτης γραμμῆς

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ὡσωερ ἰχθύας

Λοιπὸν ἀδερφάκι γιὰ νὰ ξέρης ἀπαγορεύεται με- πρόστιμο τὸ νὰ ξηγησῶ με μετὰ φορικὰ μέσα.

Ἄκουστ λοιπὸν βρῆ μακαντάσηδες μου τί μου συνέβη. Ἔχω μερικὲς μέρες ποῦ ὑποφέρω ἔχι στὴν καρδιακῆ χώρα — ἀλλὰ στὸ λαιμὸ μου. Λοιπὸν χθὲς ἀπεφάσισα νὰ βγῶ λιγάκι ἐξω ἀπὸ τὸ ἄν- τρον μου νὰ πάρω ἄερα.

Στὸ δρόμο συνάντησα ἓνα μακαντάση τὸ ἐ- χαίρητησα με κλίση τοῦ ὑψηλοῦ ἀτόμου μου, κ' αὐτὸς με ἐρώτησε τί γί- νουμε.

—Ἰχθύς τοῦ λέγω.

—Ἄπὸ πότε; μοῦ λέ- γει αὐτός.

—Ἀπὸ προχθὲς, ἔχω σήμερα 40. Ἐνωσῶν πურετό.

Ἄδερφάκι μου ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζου τὰ βάσανα, ἓνας πολιτισμᾶνος με περιεβούτησε καὶ με ὡδήγησε στὸ αὐτὸ φ ο ρ ο ὅτι ἐπαίξω λέγει λίρες. Ἐγὼ ποῦ ἡ μόνη μου περιουσία εἶνε τὸ κειμήλιο.

Φώναξα, με νοήματα, σήκωνα τὰ χέρια μου, ὡσπερ πρὸς προσευχὴν, μὰ τοῦ κάκου: 106 καὶ 60 ὁ κύριος χατηρικῶς γιὰ πρώτη φορά εἶπε ὁ διπλοσειρίτης. Τῆς πλήρωσα ἀφοῦ ἀδειασα ὅλες τῆς τσέπες μου γιὰ νὰ συμπληρῶσω τὸ ρηθέν. Καὶ τότε με κλαψιάρικο ὕφος τοὺς λέγω:

—Ἄδερφάκια, δὲν τὸ περίμενα ὅτι τέτοια δικαιο- σὺνὴ εἶνε τὸ σήμερις. Στὴν ἐποχὴ μας μιλάγαμε πιὸ ἀνοιχτὰ καὶ κανέννας δὲν μᾶς ἔκανε παρα- τήρησιν.

Ὁ πολιτισμᾶνος, ὁ μεγάλος, συνεχινήθηκε τότε καὶ ἀνοίγει ἓνα βιβλίον, σάν ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ὁ μπα- κάλης γιὰ τὰ βερσεδέικα καὶ μοῦ λέει:

—Λοιπὸν ἐπειδὴ βλέπουμε ὅτι μετανόησες, θὰ σὲ ὡδηγήσουμε πῶς νὰ πάρης πίσω τὰ λεπτὰ σου. Θὰ κάνης μιὰ αἴτησιν πάνω σὲ ἓνα χαρτῶσημο 30 δραχ- μῶν καὶ θὰ ἐκθέτης τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπίσης θὰ στείλης δύο χαρτῶσημα τῶν 25 δραχμῶν γιὰ τὰς ἀπαντή- σεις μας, ἐπίσης 50 δραχμῆς γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποῦ θὰ στείλουμε στὴν εἰσαγγελίαν νὰ μάθουμε τί ἄν- θρωπος εἶσαι. Καὶ 25 δραχμῆς γιὰ τὸ ταμεῖον περι- θάλψεως τῶν δικαζομένων. Ἐν ὅλω δραχμᾶς 130.

Δὲν τοὺς ἀπάντησα, ἀλλὰ κατέβηκα τίς σκάλες παίζοντας τὸ κειμήλιο, ποιῶντας τὸν ἰχθύα.

Μίστος Τζεμάλης

—Ἐἰς τὸν τόπον μας δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ νὰ γράφῃ κανεὶς, πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ ἄλλοι νὰ διαβάσουν.

—Ἡ δημιουργία καλλιτεχνικοῦ ἔργου με στερηθεῖς καὶ διάφορα βάσανα τῆς ζωῆς ὁμοιάζει με τὸ ὥραϊον ἰῶδες ἄνθος ἐνὸς ἀγκαθιοῦ.

—Ὅταν ἀκούω κανένα τραγοῦδι τῆς νεότητός μου νομίζω ὅτι ὁ ἦχος του χρόνια πολλά ἐταξείδευε καὶ τώρα μόλις ἐφθάσε στὸν τόπο μας.

—Μερικαὶ μελωδία ὁμοιάζουν με τὴν φωνὴν τοῦ κόκκορα ποῦ μπορεῖς νὰ τῆς βάλης ὅτι λέξεις θέ- λεις.

—Καὶ ὁ κορχίος ὅταν εἶναι χορτάτος περιπατεῖ με ἀξιοπρέπειαν.

ΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν χθεσινῶν ἵπποδρομιῶν ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Πρώτη Ἴπποδρομία 1.200 μ. ἄλογα. 1) «Σάκαρ — Οὔστουμ» 2) Λίμυ—Δάνς.

Δευτέρα Ἴπποδρομία Στρατιωτικὴ 1.100 μ. Ἐγ- γεραμμένα 8 ἄλογα. Ἐτρεξαν 7. 1) «Ἐλλη» κ. Λα- βαροῦτσου 2) «Γκέκας» κ. Ραζέλου 3) «Μπέμπης» κ. Μπαλοδήμου.

Τρίτη Ἴπποδρομία Μάτς 1.500 2 ἄλογα. 1) «Τζι- ψη—Μείντ κ. Ρίτζ.

Τετάρτη Ἴπποδρομία 1.200 μ. 7 ἄλογα. 1) «Ἄριον» 2) «Ἀρκάδι 3) «Ἰσάμ».

Πέμπτη Ἴπποδρομία 1.200 μ. 8 ἄλογα. 1) «Μα- νιάτης» 2) «Ντόλλ» 3) «Χαρούν».

Ἐκτη Ἴπποδρομία Μάτς ἐμποδιῶν. 1) «Ἀλῆς».

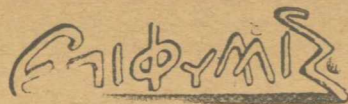
ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΟΝ ΩΡΑΙΟΚΟΣΜΟΝ

Δὲν εἶναι ἀρκετὴ σήμερα με τὰς κοινωνικὰς ἀπαι- τήσεις ἢ φυσικὴ ὁμορφία καὶ χάρις. Χρειαίεται γιὰ νὰ εἶναι μιὰ κυρία ἢ despoisee comme il faut νὰ φροντίξῃ ὅπως τὰ ξανθὰ ἢ καστονά ἢ μελαγχροινὰ τῆς μαλλᾶκα νὰ εἶναι με χάρι χτενισμένα, τὰ νυχᾶκια τῆς με χάρι καὶ τέχνην περιποιημένα, ἢ ἐπιθερμῆς τοῦ προσώπου τῆς ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε εἶδους λιπώ- δεις οὐσίας με ἓνα τελευταίως λέξεως μασσάζ, νὰ φροντίξῃ τέλος νὰ ἀνανεώῃν κάθε τι ποῦ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στην ἄλλη, ὁ ἀέρας, ἢ ἀρόδος τοῦ χρόνου καὶ ἡ βιοπάλη ντεφορμάουν.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ συνιστᾶται ἐκθύμως τὸ κοινὸν παρι- ζιανικο σαλονάκι ποῦ ἀνοίξε προχθὲς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ θεάτρου «Ἀλάμπρα» ἀριθ. 16. Ἐκεῖ ἢ πιὸ φιλά- ρεσκος κυρία ἢ δεσποινὶς θὰ μείνῃ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν πρόδον τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν πρόθυμον καὶ ἀμεμπτον περιποίησιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Στ. Τυραδέλλην Μυτιλήνῃν. Στερουμένα ἀπαντή- σεώς σας. Γιατί;—Ἐρασμον Φλοῖσβον. Ἄργος. «Ἑλλ. Τέχνη» σᾶς διορίζει ἀνταποκριτὴν τῆς, ἀπο- στέλλουσα σχετικὰ.—Χειμαριὸν Κέρκυραν. Εὐχαρί- στως ἀναγνωρίζετε ἀνταποκριτὴς. Ἀναμείνατε ἐπι- στολήν.—Δδα Ἀντιγ. Γαλανάκη Ἀνταποκριτὴν μας Κόρινθον. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας καὶ σχετικὰ.

Γ. ΑΡΓΑΛΕΙΑ

3

ΣΤΑΚΤΗ ΚΑΙ ΣΠΙΘΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ χέρια του τραβούν την καθητή, σταματούν το τράβηγμα, αφήνουν για λίγο ελεύθερη την πετονια. Σε λίγο ξανατραβά με προσοχή μεγάλη.

Κύρ Γιώργη «σάν κάτι βαρὺ πιάσθηκε στ' ἀγκίστροι μου».

Στὸ νοῦ μου μέσα ἔρχεται, μὲ τὰ λόγια τοῦ γέρω θαλασσόλυκου, ἡ παράξενη ἱστορία πού χρόνια τώρα, μοῦ τὴν εἶχε εἰπῆ με τὴν πιὸ στέρεη πεποιθήσι καὶ ἐμπιστοσύνη γιὰ τὴν ἀλήθειά της.

Μία τοῦ Ἀπρίλι δροσολουμένη ἀγγὴ ἡ συχωρεμένη καὶ ἀλησμόνητη Αὐτοκρατορίσα εἶχε περάσει ὅπως τὸ εἶχε συνήθεια, στὸ νησί, κείνο τὸ πρῶτ' μοῦ φάνηκε σάν πιὸ πονεμένη, σάν κάτι νὰ τῆς κρυφοπογοῦσε τὴν καρδιά, γιατί πότε πότε κρυφοδάκρυζε. Ὅταν κατὰ τὸ δειλινὸ τὴν ξαναγύρισα στὴ στεριά, δὲν εἶδα νὰ φορᾷ στὸ λαιμὸ της, κύρ Γιώργη μου, τὸ μαργαριταρένιο στολίδι της. Πῆρα θάρρος καὶ τὴν ρώτησα μὰ δὲν μούδωσε ἀπάντησιν. Ἔτσι, βοήθεια νᾶχω τὸν Ἅγιο, δῶ πὺν τὰ λέμε θὰ τὸ πέταξε ἀφεντικὸ στὴ θάλασσα».

Στὸ στοχασμὸ μου μέσα σάν καὶ νὰ κρυφονανοῦρίζεται ἡ ἐλπίδα—ὄνειρο, πῶς στ' ἀγκίστροι τοῦ γέρω Μαθιοῦ, πιάσθηκε ἴσως τὸ χαμένο στολίδι.

Ὁ τρόπος πὺν τραβᾷ τὴν πετονια του, ἡ προσοχή του ἡ μεγάλη, μοῦ δείχνουν φανερά πῶς τ' ὄνειρο πὺν μίλησε μέσα στὴ θύμησί μου, ζωντάνευσε πραγματικά καὶ στὸν δικό του νοῦ, κυρίεψε τὴ σκέψι του καὶ ὅταν ἔπειτα πὸ λίγο, τὸ λεθρίνι σπάρραζε στὰ χέρια του, προσπαθώντας νὰ λευθερωθῆ καὶ, τ' ὄνειρο τὸ πλάνο, τὸ ψεύτικο, σάν ὅλα τ' ἄλλα ἀδέλφια χάθηκε, δὲν μπόρεσε ὁ γερόλυκος νὰ μὴ καταπιῆ μὰ ἀπὸ τὲς συνηθεισμένες του βλαστήμιες.

Εἶναι μέρες τώρα πὺν τὰ παράθυρα ἐνὸς κελλιοῦ μένουν κατάκλειστα. Τὸ σπερνὸ ὅμως τὴ στιγμὴ πὺν τῆς καμπάνας ὁ ἦχος προσκαλεῖ τὲς ἄλλες γιὰ τὴ βραδυνὴ προσευχή, τ' ἀδύνατο φῶς πὺν σιγοφέγγει, δυναμώνει περισσότερο.

Τοῦ ἀργοπορημένου διαβάτη ἡ ματιά, τοῦ ναυτικοῦ ἡ σκέψι καὶ τὰ μάτια, τραβιῶνται ἄθελα, τὸ βράδυ, κατὰ τὸ φῶς. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ κάθε ἄλλο φῶς, τραβᾷ σάν μαγνήτης τὴ ματιά μου τὸ ἀδύνατο ἀντιφέγγισμα τοῦ κελλιοῦ πὺν μόλις φαίνεται ἀπὸ τὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα. Μὲ τὴ ματιά μαζί, τραβιέται καὶ ἡ συλλογὴ μου.

Στοῦ νοῦ τὸ στοχασμὸ, ξαναζωντανεύει ἓνα στενόμακρο κελλάκι μὲ κάτασπρους τοίχους. Ἐνα μικρὸ κρεββατάκι ἀπὸ δύο τρεῖς σανίδες, στημένο πάνω σὲ σιδερένια κλινοδίποδα, ἔχει ἓνα ἀχερένιο φτωχικὸ στρώμα. Στολίδι μονάκριβο τοῦ κελλιοῦ ἓνα ἀχερόπλεχτο κἀθισμα καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κρεββατάκι αὐτὸ μὴ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πὺν ἀνεβαίνει τὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ φορτωμένος τὸν βαρὺ σταυρό του.

Τὸ κελλὶ αὐτὸ εἶχε διαλέξει γιὰ κατοικία της μὴ μαθητευομένη.

Ἦταν μία κόρη δεκαεννιᾶ ἀπάνω κάτω χρόνων, πολὺ ὄμορφη. Μάτια ἀμυγδαλωτὰ μὲ σπάνια ἔκφρασι, φρύδια πλούσια κατὰμαυρα, λεπτὰ ὅσο καὶ χαριτωμένα τὰ ἄλλα τοῦ προσώπου της χαρακτηριστικά.

Μία χλωμάδα μόνο ἦταν ἀπλωμένη στὴ τόσο συμ-

παθητικὴ μορφή της τοῦ πόνου· ἡ ἔγκαρτέρησι, τῆς συμφορᾶς καὶ ἡ πίκρα εἶχαν ἀφήσει πάνω της ὀλοφάνερα τὰ σημάδια ἀπὸ τὸ πέρασμά τους.

Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἀκόμη τὰ ἐκφραστικά της μάτια, τὸ γλυκὸ καὶ θλιμένο της χαμόγελο. Κάποτε παρακολούθησα τὰ μάτια της. Σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πῶς μπροστά της ξεχώριζε κόσμο, πὺν αὐτὴ μονάχα ἔβλεπε καὶ γνώριζε, πῶς ἀνάμεσα σ' αὐτὸν παρακολουθοῦσε κρυφῆς λαχτάρας πόθο, μ' ὄλη της τὴ ψυχὴ ἓνα μονάχα πρόσωπο.

Συχνά, μὲ μίαν, κάθε σημάδι ζωῆς σβοῦσε στὰ μάτια της μέσα καὶ γιὰ ὄρες παρατηροῦσε πέρα μακρὰ κεῖ πὺν μιλοῦσε, ἓνας στεναγμὸς κρυφόσβυνε.

Δάκρυο ἀπὸ μετάνοια ἢ δάκρυο ἀπὸ πληγὴ κρυφὴ βαθειὰ καὶ ἀγιάτρευτη πὺν κρυφοκαίει σιγὰ σιγὰ σιγοσκάβοντας ἓνα τάφο; Ἦταν στεναγμὸς ἀπὸ καρδιά ταπεινομένη πὺν σώριασε ἀπὸ τὸ βάρος ἔνοχης συνείδησης, ἢ στεναγμὸς πόθου μυστικοῦ πὺν ἀδικα πέθανε, πρὶν ἀκόμη μαγέψει μὲ τὸ φῶς του μὴ ψυχὴ πὺν τὰ βάσανα τὴν φαρμάκωσαν;

Ἡ μαθητευομένη ἦταν ὑποτακτικὴ τῆς Ἠγουμένης ὀλιγόλογη, πρόθυμη σὲ κάθε ὑπηρεσία, καθαρῶτατη, μὰ τέλεια ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὲς ἄλλες της συντρόφισσες σχεδὸν ἀκωνώνητη.

Στὰ φυλλοκάρδια της μέσα ἔκρυβε ζηλότυπα κάποιον μυστικὸ, μὰ τῆς ψυχῆς ἀνεμοζάλη ἀνεμόδερενε τὴ σκέψι της, τὴν βασάνιζε, τὴ στιγμὴ πὺν νόμιζε πῶς εὑρίσκει τὴ τόσο ποθητὴ γαλήνη.

Στὲς δύσκολες στιγμῆς, στιγμῆς ἄγριας τρικυμίας καταφυγίῳ της ἦταν ἡ Ἠγουμένη, καὶ ἓνα μικρὸ παιδί παρατήρησε, μὰ μέρα τὸ ἀδιάκριτο, πὺν καὶ ἀπὸ τῶν δυὸ τὰ μάτια, ἀφθονα ἔτρεχαν τὰ δάκρυα, ἐνῶ τὰ γεμάτα ὀυτίδες χέρια τῆς γρηᾶς Ἠγουμένης πὺν σιγότερεμαν ἀπὸ τὴ βαθειὰ σιγκίνησι, προσπαθοῦσαν χαϊδεύοντας ἐλαφρὰ ἓνα κεφάλι πὺν κρύφτηκε στὰ γόνατά της, νὰ φέρουν μαζί μὲ τὰ γλυκὰ λόγια, πὺν δύσκολα ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ χεῖλη της, μὴ προσωρινὴ ἀνακούφισι σὲ μὴ πονεμένη ψυχὴ.

Τοῦ κρυφοῦ πόνου τὰ σημάδια δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν. Ἡ ὑγεία τῆς μαθητευομένης χάνονταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα. Φαίνεται πῶς κάποια ἀδιάλαχτη σὲ τρυφερότητα καὶ συμπονιὰ ἀγάπη κάποια φιλόστοργη φροντίδα, τὴν ξανάγκασαν νὰ σβύσει γιὰ πάντα τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς χαρᾶς. Κατὰ τὸ πῶς ἔλεγαν μερικοί, κάτι οἰκογενειακὲς διαφορῆς, σφιγκτοδεμένες καὶ δυναμωμένες μὲ τὴν πιὸ ἀδικὴ καὶ ψεύτρα πρόληψι μερικῶν πὺν προσποιούντα τὸν τίμο, ἐνῶ στὸ κρυφὸ σφιγκταγκαλιάζουν κάθε κακοήθεια, δίνοντας ἐνθάρονσι καὶ προστασία σὲ κάθε ἀτιμία, γιὰ νὰ κατακρίνουν ἔπειτα μὲ κάθε ἀσθηρότητα καὶ τὰ πειδὸ ἀσήμαντα, τὴν τσάκισαν τελειωτικά καὶ νανάγιο, ἓνα συντρίμι ἔρημο στὴ ἀκαρδὴ καὶ ἀσπλαγχνὴ πάλῃ τῆς ζωῆς, κατάφυγε κατατρεγμένη καὶ περιφρονημένη, ὄρφανὴ ἀπὸ κάθε ἀγάπη, φτωχιά, στὸ μοναστήρι τὸ φτωχικὸ, γιὰ νὰ μὴ ξεπέσει κάπου ἄλλοῦ.

Καὶ τὰ σημάδια καθεμέρα μεγάλωναν. Κάτι βαθουλωτοὶ μαυροκίτρινοι κύκλοι φάνηκαν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, τὸ σῶμα κρυφοῖδρωνε, κουράζονταν εὐκολα, καὶ μὴ μέρα, κρεββατώθηκε.

Θὰ πλησιάζουνε πάνω κάτω μεσάνυχτα. Ἐάφνου ἀκούω τὸν γέρω Μαθιὸ νὰ μοῦ μιλεῖ Ἐκὺρ Γιώργη ἢ Ἠγουμένη ξύπνησε κατεῖ τρέχει στὸ Μοναστήρι.

Κύτταξα κατὰ κεῖ. Ἐνα ἄλλο παραθύρι φωτίζονταν. Σ' ὀλίγο φάνηκε ἓνα φῶς πὺν τρεμοσβύνοντας πήγαινε δῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐπειτα παρουσιάσθηκαν ἄλλα τρεῖς τέσσερα πὺν ξάφνου χάθηκαν, σάν νὰ σβύθηκαν ὅλα μαζί.

(Ἄ σολ. υθιτ)

Φέεται νὰ ἀποκτήσετε βιβλιοθήκην κομψήν, περικλυθάνουσαν ὅλους τοὺς σοβαροὺς συγγραφεῖς εἰς ἀριστοτεχνικὰς μεταφράσεις :

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Ι. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΔΩΡΟΥ 16

Σὰς διδὲι πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην μὲ πεντηκονταδράχμους μηνιαίας δόσεις

ΚΛΙΝΙΚΗ

Κ. ΠΕΛΕΚΗ & Ι. ΦΙΤΣΙΟΥ

ΣΤΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 19 ΤΗΛΕΦ. 2-04

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΚΛΙΝΑΙ ΔΙΑ ΠΑΣΧΟΥΣΑΣ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

“ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,”

Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.

ΑΘΗΝΑΙ Πατησίων 26

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

Μετοχικόν ταμείον
'Αποθεματικά κεφάλαια
Καταθέσεις

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. 240.000.000
> 60.000.000
> 3.700.000.000

Κεντρικόν Κατάστημα εν 'Αθήναις

'Υποκαταστήματα :

'Αγ. Νικόλαος, 'Αγρίνιον, 'Αλμυρός, 'Αμαλιάς, 'Αμφισσα, 'Αργοςτόλιον, 'Αρτα, 'Αταλάντη, Βίμος, Βίλος, Γκιουμουλτζίνα, Γύθειον, Δεδαγατός, Δημητσάνη, Δράμα, 'Εδεσσα, Ζίχυνθος, 'Ηράκλειον, Θεσπίακη, Θήβαι, 'Ιθάκη, 'Ιωάννινα, Καβάλλα, Καλάβρυτα, Καλάμαι, Καρδίτσα, Καστορία, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη, Κοπαρισσία, Λαμία Λίσινα, Λεβαδεία, Λευκάς, Μεγαλόπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Ναύπακτος, Ναύπλιον, Εάθη, Παζοί, Πάτραι, Πειραιεύς, Πόρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πόργος Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τρίπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

'Εκδοσις τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις Δάνεια και ανοικτοί λογαριασμοί ἐπὶ ἐνεχύρω τίτλων
> ἐπὶ ἐνεχύρω ἐμπορευμάτων χρυσοῦ και ἀργύρου.

'Ανοίγμα πιστώσεων ἐναντι φορτωτικῶν (Crédits documentaires).

Χορηγήσεις δανείων εἰς γεωργοκτηματίας.

'Υπηρεσία 'Εθνικῶν Δανείων και διαφόρων ἄλλων Δανείων και Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιών.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ και εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμόν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίας.

» Ταμιευτηρίου.

Φύλαξις χρωματῶν, αὐτομαίον χρυσοῦ και ἀργύρου και ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Μ. ΤΖΙΒΡΑ & Γ. ΣΚΟΥΤΕΛΑ

'Οδὸς Βερανζέρου 24.

(Στοὰ Λοδῆ)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

'Ακαδημίας—Σίνα (Μέγαρον Παντελῆ)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντῆς Λαϊκῆς Κλινικῆς 'Αθηνῶν

'Επισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάγνη 88 (πλατεία 'Ανεξαρτησίας)

Κ. ΜΠΡΙΟΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

BENZINH : PRATTS

ΕΛΑΣΤΙΚΑ : WALTER MARTINY

—Πωωώ!! Κατίνα! Για δὲς τὴ ντεμοναζέλλα στὸ ἀντικρινὸ τραπεζάκι χάλια ἔχει!

—Τί ;

—Δὲν βλέπεις ;

—'Ἐχει ἓνα σωρὸ σίγματα στὸ πρόσωπό της.

—Ναῖά λήθεια !

—'Αν τὴν γνωρίζεις καὶ μὲν πὲς της νὰ μεταχειρισθῆ Κρέμα Νυμφῶν και ἀμέσως θὰ γείνη καλά.

'Ἐτσι ἤμουν και ἐγώ, ἀλλὰ ἀφ' ὅτου ἄρχισα νὰ μεταχειρίζωμαι τὴν κρέμα αὐτὴν ἔγινα ἀμέσως καλά.

Dr Παν Ν. Παπαπαναγιώτου
ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Χειρουργὸς 'Οδοντίατρος

'Αριστοῦχος 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γεωργίου 39 9-12 3-7

ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΟΙΚΟΥ Ε. Α. ΤΟΥΛ

'Υποκαταστήματα: 'Αθήναι Προκατείου 3

Πειραιεύς Ναυάρχ. Μπίτη 23

Παρακαταθήκη εἰς δλα τὰ καλά 'Εδωδιμοπωλεῖα, Ζοθεστιατόρια και 'Εστιατόρια.

Γεν. 'Αντιπρόσ. Ν. Σ. Μεταξῆς

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ

Δ. ΡΑΥΓΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΜΕΛΕΤΗ
ΤΟ "ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ,"

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

'Ενοικιάζονται Δωμάτια Πολύτελως 'Επιπλωμένα
ΟΔΟΣ ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

'Οδὸς Σαλαμίνος και Μ. 'Αλεξάνδρου 78

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Νίτσα—Λοιπὸν αὔριο Τώρα ἔχω δουλειά.

Λιλῆ—Στάσου καημένη νὰ σὲ ἴδω λιγάκι.

Νίτσα—Βιάζομαι. Εἶμαι γιὰ τοῦ Ντιντῆ.

Λιλῆ—Μὰ δὲ μοῦ λέτε ἐπὶ τέλους τί ἐστὶ αὐτὸς ὁ Ντιντῆς ;

Νίτσα—Μὰ ποῦ ζῆς λοιπὸν, στὴν 'Αθήνα ; Δὲν ξέρεις ποῖος εἶν' ὁ Ντιντῆς ;

Λιλῆ—Θὰ μὲ σκάσης καημένη, πὲς μου νὰ μάθω κ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν περίφημο Ντιντῆ ποῦ ὄλες μιλοῦν γι' αὐτόν.

Νίτσα—Πάμε νὰ στὸν γνωρίσω. Εἶναι αὐτὸς ποῦ πήρε τὸ ρεκόρ στὸ «A LA GARÇONE» κόψιμο τῶν μαλλιών.

Λιλῆ—'Α νὰ σὲ φιλήσω Νίτσα μου. Καὶ τοῦ ἔχει ἀτελιέ ;

Νίτσα—Στὴν ὁδὸ Χαλκοκονδύλη 5-Κουρεῖον Λινάρδου και Κορμακοπούλου. Πάμε.